

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰανουαρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 5

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1930

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σ' ἓνα χωριὸ πού εἶναι χτισμένο στὰ ριζοθούνια τῶν Ἀλπεων, κατοικοῦσ' ἓνας ξυλοκόπος πού τὸν ἔλεγαν Μαλίνο. Εἶχε δυὸ παιδιὰ: ἓν' ἀγόρι καμμιὰ δεκαπενταριά χρονῶν, πού τὸλεγαν Μαθιό, καὶ μιὰ κόρη δέκα χρονῶν, τὴ Μαριάννα. Ὁ γιὸς βοηθοῦσε τὸν πατέρα του, στὴ σκληρὴ δουλειά του, μὰ μ' ὅλους τοὺς κόπους καὶ τῶν θυονῶν, κέρδιζαν πολὺ λίγα κι' ἡ οἰκογένεια ζοῦσε στενόχωρα καὶ φτωχικά. Κι' ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ κι' ἡ μητέρα ἦταν ἄρρωστη ἀπὸ καιρὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ὁ Μαθιὸς ἔβλεπε τοὺς συνομήλικούς του νὰ εἶναι καλοντυμένοι καὶ νὰ κατοπερνοῦν, κι' ὅλο καταριόταν τὴν τύχη πού τοὺς εἶχε ρίξει στὴ φτώχεια.

— Ἦθελα νὰ συναντήσω καμμιὰ νεράιδα, ἔλεγε στὴ μητέρα του, καὶ νὰ γίνω μονομιᾶς πλούσιος μ' ἓνα χτύπημα τοῦ μαγικοῦ ραβδιοῦ της!

Ἡ ἀληθινὴ νεράιδα, πού μπορεῖ νὰ φέρει τὴν εὐτυχία, ἀπαντοῦσε ἡ μητέρα, εἶναι ἡ δουλειά. Δὲν πλουτίζει κανεὶς πάντα μὲ τὴ δουλειά, ἀλλὰ τουλάχιστο δὲν πεθαίνει ποτὲ τῆς πείνας.

Ναί! μουρμούριζε ὁ Μαθιὸς, ξέρω ἄλλους πού δὲ δουλεύουν διόλου κι' ἔχουν ὅλα τὰ καλά.

Ἡ γλυκεῖα κι' ὑπομονετικὴ Μαριάννα πολεμοῦσε τοῦ κακοῦ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀδερφό της.

Σίμωναν οἱ γιορτὲς καὶ τὸ χιόνι εἶχε πέσει ἄφθονο στὸ δάσος. Οἱ φτωχοὶ ξυλοκόποι δὲ μποροῦσαν πιά νὰ πᾶνε κεῖ γιὰ ξύλα.

— Πρέπει νὰ βρῶ λεφτά, εἶπε ὁ Μαθιὸς, γιὰ νὰ γλεντήσουμε καὶ μεῖς τῆς γιορτῆς, ὅπως θὰ κάνουν κι' οἱ διπλανοί μας. Εἶδα τῆς ἐτοιμασίης τους.

— Ποῦ θὰ τὰ βρῆς! εἶπε ἡ Μαριάννα. Ἀς κάνουμε τὸ σταυρό μας νὰ φέρεῖ ὁ καινούργιος χρόνος τὴν υγεία στὴ μητέρα μας κι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἀρκετὴ εὐτυχία.

— Ὅχι, ὅχι, ἔχω στὸ νοῦ μου ἓνα σχέδιο. Ἐνας γέρος ξυλοκόπος μού ε-

«— Ποῦ πᾶς, μικρὴ Μαριάννα;»
(Σελ. 46, στ. α'.)

χει πεί, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ Βράχο τῆς Κυρᾶς, πού τὸν ἔχω ἰδεῖ πολλές φορές μέσα στὸ δάσος, ὑπάρχει μιὰ σπηλιά, ὅπου κάμποσοι νάνοι φυλάνε ἓνα μεγάλο θησαυρὸ ἀπὸ χρυσάφι καὶ διαμάντια.

— Καὶ τὰ πιστεύεις αὐτὰ τὰ παραμύθια;

— Στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ πίστευα, ἀλλὰ ὁ γέρος μού εἶπε πὼς εἶδε τοὺς νάνους μὲ τὰ μάτια του. Ἐλαμπε λέει ἡ σπηλιά τους ἀπὸ τὰ ρουμπίνια καὶ τὰ μπριλλάντια.

— Τότε θὰ εἶναι ἐπίφοβο νὰ σιμώσῃ κανεὶς, γιατί θὰ τὸν φυλάνε καλὰ τὸ θησαυρὸ τους.

— Μόνο μιὰ φορὰ τὸ χρόνο μπορεῖ κανεὶς νὰ μπεῖ στὴ σπηλιά τους: τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς. Τὴ νύχτα φεύγουν ὅλοι καὶ πηγαίνουν ἄλλου, ποῖος ξέρεῖ ποῦ, καὶ γυρίζουν μόλις φέξει ὁ καινούργιος χρόνος. Νὰ μιὰ εὐκαιρία, νὰ τρυπώσω κρυφὰ μέσα στὴ σπηλιά, νὰ μαζέψω ὅσο χρυσάφι μπορέσω καὶ νὰ γυρίσω πίσω σπῖτι μας.

— Κακόμοιρε, ἄσε αὐτὰ τὰ σχέδια, γιατί θὰ πάθῃς κανένα κακό. Καλύτερα κάθῃσε νὰ κάνεις συντροφιά στοὺς γονεῖς μας, γιατί ἐγὼ θὰ πᾶω νὰ μαζέψω ἐντελθάς. Λένε πὼς τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιάς, τὰ λουλούδια αὐτὰ τῶν Ἀλπεων γίνονται ἄστρα, κι' ὅποιος τὰ μαζέψῃ, μπορεῖ νὰ κάμῃ καλὰ μ' αὐτὰ ὅποιον ἄρρωστο θέλει. Θὰ μαζέψω καὶ γώ, γιὰ νὰ τὰ δώσω στὴ μητέρα νὰ γίνῃ καλά. Κάθῃσε λοιπὸν στὸ σπῖτι μας καὶ φυλάξου, γιατί λένε πὼς οἱ νάνοι εἶναι κακοὶ κι' ἐκδικοῦνται.

Ὁ Μαθιὸς, βλέποντας πὼς ἡ ἀδερφή του φοβόταν, δὲν ἀπάντησε μιλιὰ.

Μετὰ τὸ φαγητό, εἶπε πὼς θὰ πῆγαινε νὰ μαζέψῃ ξύλα κι' ἔφυγε γιὰ τὸ δάσος. Τράβηξε κατὰ τὸ Βράχο τῆς Κυρᾶς, ἀποφασισμένος νὰ κρυφτεῖ καὶ νὰ περιμένῃ νὰ φύγουν οἱ νάνοι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ θησαυρὸ.

Ἡ Μαριάννα πῆρε τὴν πλαγιά γιὰ νὰ βρεῖ τὰ σπάνια λουλούδια. Τὸ χιόνι ἔφτανε ὡς τὰ γόνατά της κι' ὁ ἀέρας ἡ-

ταν παγωμένος. Μά ή μικρούλα προχωρούσε με θάρρος.

— Ποῦ πᾶς, μικρή Μαριάννα; ρώτησε ἓνα κοράκι ἀπὸ ἐνα ἄστρο.

— Πηγαίνω νὰ μαζέψω λουλουδιὰ ἄσπρα, γιὰ νὰ γιάνει ἡ μαννούλα μου.

«Ἡ Μαριάννα ἄγγιξε τὸ βράχο με τὰ λουλούδια της...»
(Σελ. 60, στ. β'.)

— Φάξε στὸ χιόνι καὶ θὰ βρεῖς.

— Εὐχαριστῶ, καλὸ μου κοράκι, ὁ Θεὸς μαζί σου.

Ἐσκυψε καὶ βρήκε ἓνα ἄσπρο λουλούδι πούλαμπε σὰν ἄστρο.

— Ποῦ πᾶς, μικρή Μαριάννα; ρώτησε μιὰ ἀλεπού πὺ περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιά.

— Πηγαίνω γιὰ νὰ βρῶ λουλουδιὰ ἄσπρα, γιὰ νὰ κάμω καλὰ τὴ μαννούλα μου.

— Σκύψε καὶ σκάλισε τὸ χιόνι καὶ θὰ βρεῖς.

— Εὐχαριστῶ, καλὴ ἀλεπού, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλά.

Σκάλισε τὸ χιόνι καὶ βρήκε μιὰ τούφφα ἄσπρα λουλούδια πὺ λαμποκοποῦσαν σὰν ἄσπρα.

Ἔτσι μάζεψε κάμποσα ἐντελῆ καὶ σκέφθηκε νὰ γυρίσει πᾶς πίσω.

Σ' ἓνα μονοπάτι, εἶδε μπροστὰ της ἓνα μεγάλο βράχο κι' ἀπὸ κάτω μιὰ μαύρη σπηλιά. Κάτι μικρὰ ἀνθρωπάκια ἔβγαιναν ἀπὸ μέσα καὶ σκορπίζονταν τρέχοντας στὸ δάσος. Κατάλαβε τότε πὺς ἡ τύχη τὴν εἶχε φέρει μπροστὰ στὸ μαγεμένο Βράχο τῆς Κυρᾶς.

— Ποῦ πᾶς, μικρή Μαριάννα; τὴ ρώτησ' ἓνας νάνος.

— Μάζεψα λουλούδια γιὰ νὰ γιάνει ἡ μαννούλα μου καὶ τώρα γυρίζω πίσω.

— Μπράβο, εἶσαι καλὸ παιδί. Δὲν εἶσαι σὰν αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο, πὺ παραφύλαγε νὰ μπεῖ στὴ σπηλιά μας νὰ μᾶς κλέψει. Ἀλλὰ τὸν πιάσαμε καὶ τὸν ἔχουμε μέσα. Ὅταν γυρίσουμε, θὰ τιμωρηθεῖ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Ἡ μικρούλα κατάλαβε πὺς θὰ ἦταν ὁ ἀδερφός της, καὶ χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ὅταν χάθηκε κι' ὁ τελευταῖος νάνος μέσα στὰ βᾶθη τοῦ δάσους, πλησίασε ἡ μικρή στὴ σπηλιά, πὺ τὴν ἔφραζε ὁ μεγάλος βράχος. Ἀδύνατο νὰ μπεῖ.

— Μαθιέ, φώναξε, πὺ εἶσαι;

— Σὺ εἶσαι, Μαριαννούλα; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Μαθιῦ. Μ' ἔκλεισαν ἐδῶ μέσα κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ κυλήσω τὸ βράχο καὶ νὰ βγῶ.

— Δυστυχισμένε, γιατί δὲ μ' ἀκουγες; Τώρα τί μπορῶ νὰ σοῦ κάμω ἐγώ;

— Ἀγγίξε τὸ βράχο με τὰ μαγεμένα λουλούδια πὺ κρατεῖς! ἀκούστηκε μιὰ ἄγνωστη φωνὴ ἀπὸ μέσα.

Ἡ Μαριάννα ἄγγιξε τὸ βράχο με τὰ λουλούδια της κι' εὐθὺς ἐκύλησε καὶ φάνηκε ὁ Μαθιὸς χλωμὸς ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Καλὴ μου ἀδελφούλα, μούσωσε τὴ ζωὴ μου! Ἄς φύγουμε γρήγορα, μὴ μᾶς πιάσουν τὰ μαχητὰ πλάσματα.

Γύρισαν τρεχάλα στὸ σπίτι κι' ἡ Μαριάννα ἔδωσε στὴ μητέρα νὰ μυριστεῖ τὰ μαγεμένα λουλούδια.

— Μικρὴ Μαριάννα, ἀκούστηκε τότε ἡ ἴδια φωνὴ πὺ τῆς εἶχε μιλήσει στὸ βράχο. Εἶμαι ἡ νεράιδα τοῦ δάσους. Εἶσαι καλὸ κορίτσι κι' ἡ μητέρα σου θὰ γίνεῖ καλὰ καὶ θὰ σκηνοθεῖ. Γιὰ χατήρι σου συγχωρῶ καὶ τὸν ἀδερφό σου, πὺ θέλησε νὰ πάρει τὰ ξένα πλούτη... Νᾶσαι πάντα ἔτσι καλὴ, Μαριάννα, καὶ σὺ, Μαθιέ, νὰ δουλεύεις πάντα με ὑπομονή. Ἔτσι θάσαι πάντα εὐτυχισμένος, γιατί ἡ ἐργασία κι' ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΡΗΤΑ

83.

Εὐλογημένη νᾶσαι, Ἐργασία, πὺ τὸ κορμί μας ἂν τὸ κουράζεις, τὴν τιμὰ σου περιουσία. Σ' ὅποιον δουλεύει δίκαια μοιράζεις. Ἡ κοῦρασή σου διώχνει τὸ φθόνο, τ' ἰσχυρὰ σκέψεις ἔξανεμίζεις. Καὶ κάθε λόπη, κάθε μας πόνο τὸν νανοῦρίζει καὶ τὸν κοιμίζει.

CHIEF

ΦΕΟΝΤΟΡ ΝΤΟΣΤΟΓΕΦΣΚΗ

ΕΝΑ ΦΤΩΧΟΠΑΙΔΙ ΣΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Εἶχε ἔρθει μαζί με τὴν ἄρρωστη μητέρα του στὴν ἀπέραντη, τὴν πνιγμένη πόλη, γιὰ νὰ πᾶνε σ' ἓνα γιατρό. Ἐμειναν σ' ἓνα χάνι φτωχικό. Μά ἡ μητέρα εἶχε πεθάνει πᾶς ἀπὸ τὴν στερήσεως καὶ τὸ κρύο, καὶ κοιτόταν ξαπλωμένη στὴν παλιά, κουρελιασμένη ψάθα. Τὸ πρῶτο πὺ ξύπνησε, ὁ μικρὸς τὴν εἶχε βρεῖ ἀκίνητη, παγωμένη. Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ἔμεινε δίπλα της, περιμένοντας νὰ τὴν δῇ νὰ νιώσῃ τὰ μάτια, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τοῦ δώσῃ λίγο ψωμί. Ἄδικα ὅμως, κι' ἀποροῦσε πὺ ἐνιωθε τὸ πρόσωπό της κρύο σὰν τὸν τοῖχο. Θὰ κρύνει πολύ, — σκέφθηκε.

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ μέσα στὸ σακούλι τους, με τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ κάποιο ξεροκόμμα. Μά γύρισε ἀπογοητευμένος. Τὸ σακούλι ἦταν ἀδειανὸ κι' αὐτὸς πεινοῦσε, πεινοῦσε πολὺ καὶ κρύνει. Φύσησε μέσα στὴς φούχτες του γιὰ νὰ ζεστάνῃ με τὸν ἀτμὸ πὺ ἔβγαζε ἀπ' τὸ στόμα τὰ παγωμένα του δάχτυλα.

Ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων, βράδυ. Τὸ σκοτάδι εἶχε πλακώσει, μὰ κανεῖς δὲν ἀναψε φῶς. Ἡ ξενοδόχος ἔλειπε πάντα, ἓνας ἐργάτης κοιμόταν ἀπὸ τὴ νύχτα πὺ γύρισε μεθυσμένος. Μιὰ γριά ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰν ἄλλη γωνία καὶ τὸ παιδί φοβόταν νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμούς κι' οἱ πόνοι τὴν ἔκαναν νὰ μουγγρίζῃ. Ἡθελε νὰ βγῇ, ἀλλὰ ὁ μεγάλος σκύλος οὐρλιάζε τρομερὰ καὶ τὸ παιδί ζάρωνε φοβισμένο καθὼς τὸν ἄκουε.

Ἐπιτέλους ὁ σκύλος, νικημένος ἀπὸ τὴν πείνα, ἔφυγε ἀπὸ τὴν αὐλή. Τὸ παιδί πῆγε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα του. Κι' ὅταν τὴν εἶδε ἀσάλευτη καὶ παγωμένη, πῆρε τὸ σκοῦφο του καὶ βγήκε στὸ δρόμο. Στάθηκε σαστισμένος. Πρῶτη φορὰ εἶδε τόσο μεγάλους δρόμους, φῶτα ἐκτυφλωτικά, ἄλογα, ἀμάξια, αὐτοκίνητα. Στὸ χωριὸ του οἱ νύχτες ἦταν κατασκότεινες καὶ τὰ σπίτια ξύλινα. Ἐνα φανάρι εἶχε κάθε δρόμος. Κι' αὐτὰ πάλι ἐρήμωναν μόλις ἄρχιζε νὰ νυχτώνει. Ψυχὴ στὸ δρόμο. Μονάχα σκυλιὰ — ἀμέτρητα σκυλιὰ — πὺ ἀλυχτοῦσαν καὶ οὐρλιάζαν ὅλη τὴ νύχτα. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἦταν ζεστὰ καὶ εἶχαν ψωμί μπόλι-κο. Ἀχ! ἂς ἔβρισκε κάτι νὰ φάῃ! Τὰ δάχτυλά του τὸν πονοῦσαν ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἐνας χωροφύλακας πέρασε δίπλα του. Ἐκαμε μερικὰ βήματα, γύρισε καὶ τὸν ξανακοίταξε. Γιατί; Τί κακὸ μπορούσε νὰ κάμῃ ἓνα παιδί ἔξῃ-ἔφτὰ χρόνων; Μόνο πὺ ἦταν κουρελιάρικο καὶ πεινοῦσε, ἐνῶ αὐτοὶ πὺ περνοῦσαν δίπλα του ἦταν καλοντυμένοι καὶ φαίνονταν χορτάτοι. Μά ἦταν δικό του τὸ λαθὸς...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΚΥΚΛΟ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΩΝ,"

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Πόλεμος ὑπῆρξε, ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχῃ. καθὼς ἦταν, εἶναι, θὰ εἶναι κεραυνός.

Ὅταν ἡ ὥρα του ἔρθῃ, πόντος, γῆ, οὐρανὸς καρτεροῦν τὸ πρόσταγμά σας, πολεμάρχοι!

Η ΓΙΟΡΤΗ ΜΟΥ

Γενέθλια. Στὸ τραπέζι μου τὸ ἄδειο γυαλὲνιο βάζο τοῦ κακοῦ τάνθια καρτερεῖ. Γενάρης. Ἐξω οὐρλιάζει καὶ ἡ μπόρα. Ἔτσι θὰ τῷδεραν βροχὴ, ἄνεμος, χαλάζι τὸ σπίτι ὅταν γεννήθῃκα. Καὶ μόνος μου ρεμβάζω.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

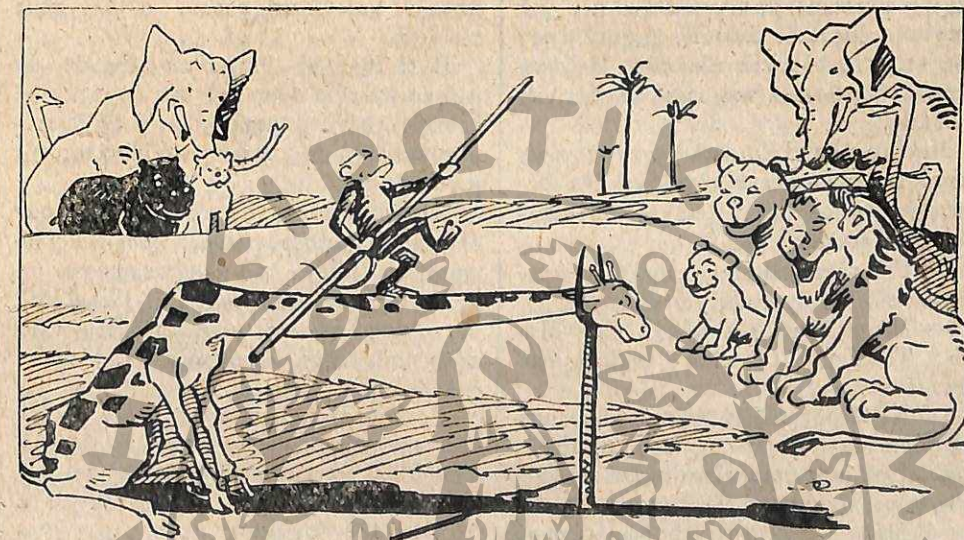
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ἀλλὰ ὁ καλὸς βασιλιάς δὲν φροντίζει μόνο γιὰ τὸ παλάτι του καὶ δὲν διασκεδάει μόνο με τὴν οἰκογένειά του. Φροντίζει καὶ γιὰ τὸ λαὸ του, διασκεδάει καὶ μαζί του.

Ἔτσι κι' ὁ καλὸς βασιλιάς Ὁσκάο ὁ 10' ἔκανε συχνὰ γιορτές, τελετές, πανηγύρια, χοροὺς, διασκεδάσεις γιὰ τοὺς ὑπηκόους του. Καὶ μιὰ ἀπὸ τίς διασκεδάσεις αὐτὲς ἦταν καὶ τὸ Βασιλικὸ Ἱπποδρόμιο πὺ μάζευε ὅλα τὰ ζῶα τοῦ μικροῦ βασιλείου.

Τὸ ἔλεγαν «Ἱπποδρόμιο», ἂν καὶ ἄλογα δὲν εἶχε. Εἶχε ὅμως ἓνα λαμπρὸ σκιονοβάτη καὶ γυμναστή, πὺ τὸν ἔλεγαν Πιθικ-Μαῖμουδιαν καὶ τὸν ὑποστή-

ριζε πολὺ ὁ βασιλιάς καὶ τοῦ ἔκανε ὅλα τὰ ἔξοδα. Αὐτὸς εἶχε κι' ἄλλους βοηθοὺς κι' ἤξερε νὰ κινή μαζί τους διάφορα παιχνίδια.

Μὲ μεγάλη πομπὴ πῆγανε στὸ Ἱπποδρόμιο τοῦ κ. Μαῖμουδιαν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια: ὁ βασιλιάς Ὁσκάο με τὸ στέμμα του φορεμένο, ἡ βασίλισσα Γετρούδη, ὁ διάδοχος Ἀλφόνσος. Καθόνταν μπροστὰ-μπροστὰ, κι' ἀπὸ πίσω τοὺς στεκόταν ὁ αὐλάσης, οἱ ὑπασπιστές, οἱ ἀκόλουθοι. Ὁ βασιλιάς ἔδινε τὸ σημεῖο κι' ἡ παράσταση ἄρχιζε.

Ἀνάμεσα στὰ παιχνίδια πὺ ἔκανε ὁ κ. Μαῖμουδιαν ἦταν κι' αὐτό: Πεοπατοῦσε καὶ χόρευε ἀπάνω στὸ λαμπρὸ μᾶς καμηλοπάρδαλης, πὺ καθόταν χάρμα καὶ στήριζε τὸ κεφάλι της σ' ἓνα παλῶνι διχαλωτὸ σὰν κορᾶ. Ἔτσι ὁ λαμὸς της ἀπλωνόταν μακριὰ κι' ἴσως σὰν σκιοῖνι. Ἀ, τί γέλια πὺ ἔκαναν οἱ βασιλεῖς κι' οἱ ἄλλοι θεατὲς! Μά δὲν ἦταν ἀστεῖο νὰ βλέπουν ἓναν Πιθικ-Μαῖμουδιαν νὰ χορεύῃ τσάρλεστον ἀπάνω στὸ λαμπρὸ μᾶς καμηλοπάρδαλης; Τέτοιο θέαμα θὰ τὸ γουστάριζαν καὶ στὸ Παρίσι, καὶ στὸ Λονδίνο, καὶ στὴν Ἀθήνα...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΟΡΦΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Δεν σ' αρέσει; Εγώ πώς δεν πρέπει ή Λίτσα να μάθει τίποτα; Δεν σ' αρέσει; Εγώ; Είπε ή κυρά-Μαρώ ή γειτόνισσα, κουνώντας το κεφάλι της. Τώρα τρεχάτε να την πιάσετε. "Ο, τι και να της κάνετε, θα φύγει. Δεν είναι παιζέ-γέλασε ένα τέτοιο πράγμα!..

Στο άκουσμα αυτό, ή κ. Γαλαζίδου, που καθόταν στο παράθυρο, με το βλέμμα της αψιμένο ελεύθερο να παρακολουθούσε τους άριους διαβάτες του δρόμου, πετάχτηκε με μιὰς επάνω, σ' να ξυπνούσε από ένα τρομαχτικό εφιάλη.

— Τι μου λές, κυρά-Μαρώ;

— Τι σου λέω; Νά, πήγαινε στο σαλονάκι να δής τη Λίτσα σου. Πήγαινε... Είναι κει κι' ή υπηρέτριά σου, ή Βασιλική. Δεν ξέρει κι' εκείνη τί να της πη, τί να της κάνει για να την παρηγορήσει. Είναι να το λυπάται κανείς αυτό το κορίτσι. Κλαίει σ' αμωρουδάκι... "Αμ" βέβαια δεν είναι παιζέ-γέλασε.

— Και δέ μου λές γιατί θέλει να φύγει; Γιατί; Δεν είμαι λοιπόν εγώ ή μαμιά της; Δεν είναι κόρη μου; Ποῦ θέλει να φύγει, ποῦ;

— Στο σπίτι τους! ποῦ αλλού;

— Και μ' ἀφίνει μόνη, μόνη, ολομόναχη... και δέ με λογαριάζει πιά για τίποτα; έμένα, έμένα τη μαμιά της; Αφίνει την ευτυχία και πάει να ζήσει μέσα στη φτώχεια και στην αθλιότητα; Τι λέτε!

Μιά μεγάλη θλίψη απλώθηκε στο πρόσωπό της, ενώ έλεγε αυτά, κι' ένα δάκρυ γλίστρησε από τις κόχες των θαμνωμένων ματιών της.

— Για το φυλακισμένο πουλί, το χρυσό κλουβί δεν έχει καμιά αξία...

— Μά τί λόγια είν' αυτά, κυρά-Μαρώ; Τι λόγια είν' αυτά; φώναξε νευρικομένη.

— Κι' όμως ή ζωή της Λίτσας, από τη μέρα εκείνη που ήρθε ο μπαμπάς της, είναι μαρτύριο, είναι σκλαβιά. Σκεφθήτε το λιγάκι και θα δήτε...

— Μήτε να σκεφθώ μπορώ, μήτε να δω από την ταραχή μου... Θέλω να μιλήσω στη Λίτσα μου. Στη Λίτσα μου! (Ξανάπε και τόνισε το μ. ο. u παραπάνω). Δεν ήθελε ούτε να φανταστή πώς δεν είναι δική της. Κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Πάμε κάτω, πάμε!...

Και βγήκαν...

Η αιτία, που έκανε τη Λίτσα να βρίσκει μακριά απ' το σπίτι της, εξόριστο, είναι ή γνωστή σ' όλο τον κόσμο, ή φτώχεια που ματώνει τις ψυχές, ή φτώχεια που γεννά τους πόνους...

Ήταν και δεν ήταν τριών χρονών, όταν οι γονείς της, μη μπορώντας να καλοθρέψουν τα έφτά έπιλοιπα παιδιά τους,

αναγκάστηκαν να τη δώσουν ψυχοπαίδα στην πλούσια οικογένεια Γαλαζίδου, που δεν είχε παιδιά.

Η κ. Γαλαζίδου έβρισκε από τότε τη ζωή της γλυκιά, γιατί είχε να φροντίσει για την ανατροφή της μικρούλας Λίτσας, της «Λίτσας της» όπως την έλεγε.

Ο καιρός περνούσε κι' ή σωματική και πνευματική ανάπτυξη της μικρής προχωρούσε κανονικά. Πέρασαν έτσι δέκα χρόνια. Η Λίτσα δεν ήξερε ποιοι ήταν οι γονείς της, ποιά ή οικογένειά της. Κι' αυτό την βασάνιζε. Όταν ρωτούσε την κ. Γαλαζίδου σχετικά με την καταγωγή της, εκείνη την άρπαζε, την έσφιγγε στην άγκυλιά της και της απαντούσε πώς ήταν πραγματικά ή μαμιά της. Κι' ή φτωχή μικρούλα ζάρωνε μη τολμώντας να ξεστομίσει λέξη.

Τό ήξερε όμως, τό ήξερε σίγουρα πώς δεν ήταν παιδί της κ. Γαλαζίδου. "Όλη ή γειτονιά άλλωστε τό ήξερε. Κι' ή κάποτε, στο σχολείο, μάλωσε με κάποια συμμαθήτριά της, άκουσε για προσβολή πώς είναι «μιά ξένη, μιὰ ζητιάνη, που τη συμμαζέψαν από ευπλαχνία». Τιποτα όμως περισσότερο δεν μπορούσε να μάθει, όσο κι' αν φρόντιζε, όσο κι' αν ρωτούσε. Μά και ποιος δέ της τό πη;

Οι γονείς της έμεναν μακριά στο νησί, φτωχοί ψαράδες, καταδικασμένοι να πονούν και να υποφέρουν σ' όλη τους τη ζωή.

Ποτέ ίσως δέ θα μάθαινε τίποτα, αν μιὰ καινούργια συμφορά δεν έρχόταν να ξεσπάσει στη βαρεμένη από τη δυστυχία πατρική της στέγη, — ο θάνατος της μητέρας της.

Ο δυστυχισμένος ο μπαμπάς της, σ' αν έρημος κι' αποδιωγμένος, ήρθε να χτυπήσει την πόρτα του κουμπάρου του — λησμόνησα να πω πώς ο κ. Γαλαζίδης είχε βαφτίσει το μικρότερό του παιδί τότε που πήρε ψυχοπαίδα τη Λίτσα — για δευτέρα φορά.

Βρισκόταν πιά σ' ένα χάλια. Μά μ' ελίου του την πίκρα, μ' ελο του τον καϊμό, δέ θάθελε να φανερωθή στο κορίτσι του, δέ θάθελε να τό κάνει να υποφέρει. Γιατί ένας που δοκίμασε πόσο βαρύς είναι ο πόνος, δέ θέλει ποτέ να κάνει τον άλλο να πονέσει, και μάλιστα όταν αυτός ο άλλος είναι το παιδί του. "Ο φτωχός ψαράς ήσφενγε πίσω στο νησί του κι' ή ζωή της Λίτσας θα εξακολουθούσε το δρόμο της. Μά νά, που ένα επεισόδιο, τυχαίο, δίνει μιὰ διαφορετική τροπή σ' ελίου την κατάσταση:

Η δασκάλα ήταν αδιάθετη εκείνο το απόγεμα και τα κορίτσια, έπειδή δεν θάκαναν μάθημα, γύρισαν πίσω. Περνώνας ή Λίτσα απ' το διάδρομο, άκουσε μέσα στο σαλονάκι δμιλίες. "Αθελα σχεδόν σίμωσε κοντά στην πόρτα. Κι' άκουσε μιὰ βαρεία και θλιμμένη φωνή που έλεγε:

— Ποῦ είναι λοιπόν ή Λίτσα μου, τό παιδάκι μου, να τό δω μοναχά;...

— Μά είπαμε, είναι στο σχολείο, είπε ή κ. Γαλαζίδου.

Δυό τρία λεπτά νεκρικής σιωπής πέρασαν, που δεν τόλμησε να την ταραξή τίποτα, εκτός από ένα βαρύ αναστεναγμό, που έδβαινε θαρρείς από τον "Αδη.

— "Αχ! παιδάκι μου, Λίτσα μου!...

Σ' αυτό το άναμεταξύ ή καρδιά της μικρούλας πήγαινε να σπάσει. Μιά τρεμούλα την έπιασε, μιὰ συγκίνηση μεγάλη, άβάσταχτη. Κι' όταν άκουσε τ' όνομά της, έρρηψε μέσα στο σαλόνι, φωνάζοντας:

— Μπαμπά μου, χρυσέ μου μπαμπά!

Και κρεμάστηκε, μέσα στη γενική κατάπληξη, απ' το λαιμό ενός γέρου, που το πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο από πυκνά κάτασπρα γένια. Τι έγινε πιά τότε ούτε λέγεται, ούτε γράφεται.

Ήταν στίς αρχές του Δεκέμβρη. "Ός-τόσο το απόγεμα εκείνο ήταν θερμό κι' ο άέρας που έμπαινε από το παράθυρο, χαϊδεύοντας απαλά τα άφθονα χρυσάνθεμα του κήπου, ήταν χλιαρός κι' έλαφρά άρωματισμένος.

Σά μιὰ μεγάλη χτυπητή αντίθεση στην όμορφή της ήλιόλουστης φύσης, μέσα στο σαλόνι, ή Λίτσα μας έκλαιγε άπαρηγόρητη. Και κοντά της ή Βασιλική, ή υπηρέτρια, τη ρωτούσε κάθε τόσο γιατί κλαίει. Μά τό φτωχό κορίτσι δεν έδβαζε μιλιά. Μοναχά έκλαιγε...

"Όταν μιὰ φωνή την έκαμε να σηκώση το κεφάλι της για μιὰ στιγμή:

— Λίτσα, Λίτσα μου...

Η φωνή της μαμιάς της! Ήταν αλήθεια ή μαμιά της; Η μαμιά της είχε πεθάνει... Η κ. Γαλαζίδου πλησίασε τη μικρούλα, άόθησε πλάι της, την έσφιξε στην άγκυλιά της και τη γέμισε χάρδια και φιλική, επαναλαμβανοντα κάθε τόσο:

— Λίτσα, Λίτσα μου...

Η μικρούλα όμως ήταν άπαρηγόρητη.

— "Επαψες πιά, μικρούλα μου, να μ' αγαπάς και θες να φύγης; τη ρώτησε μ' ένα τόνο παραπονητικό και με δάκρυα στα μάτια.

— "Όχι, μαμιά... όχι... τραύλισε πνιγμένη μες τ' αναφυλλήτα.

— Γιατί λοιπόν, χρυσό μου, θες να φύγης; έδωδεν καλοπερνάς; ποῦ αλλού θα πάς να βρής όπως έμαθες;... Θα πεθάνης από την κακοπέραση, από την πείνα. Πές μου, τό θέλεις ένα τέτοιο πράγμα;

— Θέλω στο σπίτι μας...

— "Όχι, παιδάκι μου, όχι, χρυσό μου...

Μέσα στο κεφάλι της Λίτσας στριφογύριζαν με μιὰ ήλιγγώδη γρηγοράδα όλα όσα άκουγε, όσα θυμόταν κι' όσα έβλεπε. "Ο πατέρας της έφυγε πίσω στο

νησί. Τι γύρευε λοιπόν εκείνη έδω; Μακριά από το σπίτι της. τ' αδέρφια της, μακριά από τον τάφο της μαμιάς της;

Νά καλοπερνά αυτή κι' οι άλλοι να υποφέρουν;... αυτό δεν θα γινόταν ποτέ.

Απάντησε όπως και πρωτότερα:

— Θέλω στο σπίτι μας!...

Ένας κόμπος την έσφιγγε στο λαιμό κι' και δεν την άφινε να συνεχίση. Ποταμός τα δάκρυα κατακυλούσαν στο προσωπάκι της, ενώ από πάνω ή μαμιά

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σείς που διαβάσετε αυτές τις γραμμές, είστε παιδιά ακόμη και δεν ξέρετε καλά τί σημαίνουν αυτά τα κλάματα. Μιά μητέρα όμως ή ένας πατέρας, που είδε το παιδί του να πεθαίνει μέσα στα φτέρια του, αυτοί θα καταλάβουν γιατί ο φτωχός αυτός σκλάβος έκλαιγε έτσι δυνατά κι' άπαρηγόρητα σ' ένα μικρό παιδί. Τι άλλο ήταν γι' αυτόν; Χωριζόταν από τη γυναίκα του, από τα παιδιά του. Τάχανε όλα για πάντα, χωρίς έλπίδα να ξανασυναντήση ποτέ. Οργιούσε πολλούς θανάτους μαζί, ο δυστυχισμένος ο μπαμπας-Τόμ...

Πριν φύγω, κάτι θα σ' παρακαλέσω, είπε ή "Ελίζα. "Αν ιδήτε τον άντρα μου, πητε του ότι έφυγα και θα προσπαθήσω να φτάσω στον Καναδά. Κι' αν δεν μπορέσω να τον ξαναϊδω ποτέ, (έδωδεν τα μάτια της βούρκωσαν κι' ένα δάκρυ κύλησε στα μάγουλά της), πητε του ότι ίσως να συναντηθούμε στην άλλη ζωή... Κρατήστε τον Μπούνο να μην έρθει μαζί μου.

Αποχαιρέτησε κλαίγοντας τους καλούς ανθρώπους και, σφίγγοντας το φοβισμένο παιδάκι της στην άγκυλιά της, άπομακρύνθηκε βιαστικά μέσα στη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'

Ανακάλυψη

"Υστερ' από τη μακριά συνομιλία τους, ο κύριος κι' ή κυρία Σέλμπυ, λυπημένοι, δεν άποκοιμήθηκαν άμέσως. Γιαυτό, τ' άλλο πρωί ξύπνησαν κάπως άργότερ' από το συνηθισμένο.

Η κυρία Σέλμπυ χτύπησε κάμποσες φορές το κουδούνι, χωρίς να λάβει απάντηση.

— Μά τί κάνει αυτή ή "Ελίζα τόσην ώρα; ρώτησε. Δεν άκούει;

"Ο κ. Σέλμπυ στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη του κι' άκόνιζε το ξυράφι του. "Ένας μαύρος μπήκε μέσα κι' έφερε νερό για ξύρισμα.

— Άντι, είπε ή κυρία, χτύπησε την πόρτα της "Ελίζας, να την ξυπνήσεις, και πές της πώς τη φώναξα τρεις φορές.

"Ο Άντι γύρισε σ' ένα λίγο με τα μάτια

μά της, που θάχανε πιά το παιδί που τό μεγάλωνε δέκα χρόνια τώρα, έσκυψε σ' ένα χλωμό, μαραμένο κρίνο, κι' έσμιξε τα δάκρυά της με της μικρής όρφανούλας, ψιθυρίζοντας:

— Μ' άφίνεις λοιπόν, Λίτσα μου, χρυσό μου;...

— "Όχι... "Αλλά... θέλω στο σπίτι μας...

Κι' εξακολούθησαν να κλαίνε κι' οι δυό μαζί.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

γυρλωμένα από μιὰ μεγάλη έκπληξη.

— Κυρία! Τ' α συρτάριά της "Ελίζας είναι ολάνοιχτα και τα πράγματά της πεταγμένα άνω κάτω. Φαίνεται πώς θάφυγε.

Η αλήθεια πέρασε σ' αν άστραπή στα μάτια των δυό λευκών.

— Κάτι θα μυρίστηκε, είπε ο Σέλμπυ, και τ' όσκασε!

— "Ας έχει δόξα ο Θεός! είπε ή κυρία Σέλμπυ, σ' αν άνακουφισμένη. Τό περίμενα!

— Γυναίκα, είπε άσπληρά ο Σέλμπυ, μη λές άπερίσκεπτα λόγια. Ξέρεις τί ιστορίες μου άνοίγει τώρα αυτή ή δραπέτευση;... "Ο Χάλεϋ θα νομίσει πώς εγώ την έθαλα να φύγει, κι' αυτό είναι σπουδαίο, πολύ σπουδαίο για την τιμή μου!

Βγήκε βιαστικά από την κάμαρά του και σ' ένα λίγο οι σκλάβοι είχαν άναστατωθεί. Φωνές, τρεχάματα, σωστό πανδαμμόνιο. Τό μόνο πρόσωπο που μπορούσε να δώσει πληροφορίες, δηλαδή ή κυρά Χλόη, ήταν άμιλητη και πικραμένη, κι' έργαζόταν στην κουζίνα της σ' αν μ' αν έτρεχε τίποτα.

Σ' ένα λίγο, κάμποσα άραπάκια είχαν σκαρφαλώσει στη σκάλα της βεράντας, σ' αν κοράκια που προμηνοῦν κάτι κακό, και περίμεναν νάρθει ο Χάλεϋ να τοῦ πουν τό νέο.

— Θα σκάσει από το κακό του, έλεγε ο Άντι.

— Θάρξισι τις βλαστήμιες, έλεγε ο Ζάκ.

Μόλις παρουσιάστηκε ο Χάλεϋ με τις μπότες του και με τα σπηρούνια του, όλοι τοῦ έδωσαν απ' όλες τις μεριές τη δυσάρεστη είδηση. "Αρχισε τότε τις βλαστήμιες και τις φωνές, ενώ τα μαύρα διαβολάκια γελοῦσαν με την καρδιά τους.

— Νά σ' ας πιάσω, βρωμόπαιδα, να σ' ας τσακίσω στο έξυλο! φώναξε ο Χάλεϋ καταφορκισμένος.

— Πιάσε μας αν μπορείς! φώναξε με αθάδεια ο Άντι, έτοιμος να τό σκάσει.

— Για πές μου, Σέλμπυ, φώναξε ο Χάλεϋ μπαίνοντας στο σπίτι σ' αν νάμπαινε σπίτι του τί μου λέν αυτά τα καταρα-

μένα; έφυγε, αλήθεια, ή γυναίκα με τό παιδί;

— Κύριε, απάντησε ψύχραιμα ο Σέλμπυ, πρώτα-πρώτα σ' ας παρακαλώ να μου μιλάτε σ' αν ένας τζέντλεμαν. Άντι, πάρε το καπέλλο και τό μαστίγιο τοῦ κυρίου. Καθήστε, κύριε Χάλεϋ. Δυστυχώς, είμαι υποχρεωμένος να σ' ας πω, ότι ή μητέρα τοῦ παιδιοῦ υποπετεύθηκε, φαίνεται, την αλήθεια, πήρε τό παιδί της κι' έφυγε.

— Και γώ είχα την έλπίδα ότι θα τελείωνε τίμια αυτή ή υπόθεση.

"Ο Σέλμπυ τινάχτηκε απάνω.

— Τι έννοείτε, κύριε!; φώναξε. Άν θέλετε να προσβάλετε την τιμή μου, ξέρετε ποιά απάντηση είμ' έτοιμος να σ' ας δώσω. Άναγνωρίζω ώστόσο, ότι τό γεγονός αυτό είναι δυσάρεστο. Βάζω στη διάθεσή σας τοῦς άν'θρώπους μου όλους και τό ζῶα μου, για να ψάξετε όσο μπορείτε. Τι άλλο μπορώ να κάμω; Για την ώρα όμως, μη χαλάτε την καρδιά σας κι' έλάτε να πάρετε κάτι. "Υστερα βλέπουμε τί θα κάμουμε...

Ποτέ ή πτώση μιὰς κυβέρνησης δεν προέβλεπε τόση ταραχή σ' ένα λαό, δη προέβλεπε στους μαύρους ή είδηση ότι έφυγε ο Τόμ. "Όλοι μιλούσαν γι' αυτό από τό πρωί κι' ήταν λυπημένοι και γεμάτοι από έναν άόριστο φόβο.

— Κακός άνεμος έπιασε και φυσά από δω! είπε ο Σαμουήλ ο Μαῦρος, που τόν έλεγαν έτσι γιατί ήταν πιό μαῦρος απ' όλα τα παιδιά της "Αφρικής. Σήμερα ο Τόμ, άβριο ένας από μ' αν...

— Άκου δῶ, Σαμουήλ! τόν έκοψε ο Άντι. "Ο κύριος λέει να σελλώσουμε το Μπίλ και τόν Τζέρρυ. "Ο κ. Χάλεϋ θα φύγει σ' ένα λίγο, να ψάξει για την "Ελίζα. Σ' αν και γώ θα τόν συνοδεύσουμε.

— Καλά, είπε ο Σάμ. Θα κάμω σ' αν μπορέσω.

— Νάχεις στο νοῦ σου αυτό; Άν καταφέρει και βρείς την "Ελίζα, ή κυρία δέ θα σοῦ τό συχωρέσει ποτέ. Σήμερα τό πρωί την άκουσα που είπε: «Δόξα νάχει ο Θεός!» όταν έμαθε πώς έφυγε ή "Ελίζα. "Ο κύριος θυμωσε και της λέει: «Τρελλάθηκες;»... Λοιπόν, κοίταξε να μην τη βρείς. Καλύτερα τ' αν είσαι με τό μέρος της κυρίας, παρά τοῦ κυρίου.

"Ο Σαμουήλ ο Μαῦρος έβουσε μιὰ στιγμή το κεφάλι του.

— Ποτέ δεν είναι σίγουρος κανείς, είπε. Κι' εγώ θάβωζα το κεφάλι μου πώς ή κυρία δέ θα ήσυχάζει ως πού να βρούμε την "Ελίζα!

— Μά δεν καταλαβαίνεις, κουταράπη, πώς ή κυρία δέ θέλει να πάρει ο Χάλεϋ τό παιδί; Αυτό είν' όλο!

— "Α! έκαμε ο Σάμ, σ' αν φωτίστηκε.

"Υστερα έτρεξε στοῦς σταύλους και γύρισε θριαμβευτικά με τό Μπίλ και τόν

Τζέρρυ. Μόλις πλησίασε, το άλογο του Χάλεϋ άρχισε να χλινιτρά και να πολεμά να σπάσει το χαλινάρι του.

— «Ω, ω, τώρα θα σε μερώσω εγώ! είπε ο Σάμ, και το πρόσωπό του έλαμψε από κάποια πονηρή σκέψη.

Έκοψε τότε ένα βαλανίδι από την οξιά που σκίαζε κείνο το μέρος, πλησίασε τ' άλογο, το χάϊδεψε, το καλόπιασε, και κεί που έκανε πώς του ταχτοποιούσε τη σέλλα, έχωσε το βαλανίδι της οξιάς από κάτω από τη σέλλα του. Έτσι το παραμικρό βάρος θα έρέθιζε τρομερά το ζώο, χωρίς ωστόσο να το πληγώσει.

Τη στιγμή εκείνη, η κυρία Σέλμπυ τον φώναξε από το μπαλκόνι.

— Μή χασομεράς, Σάμ! του είπε. Κάμε γρήγορα να βοηθήσεις τον κ. Χάλεϋ. Πρόσεξε όμως τον Τζέρρυ, γιατί ήταν διάθετος την περασμένη εβδομάδα. Μήν τον κάνεις να τρέχει πολύ.

Τα τελευταία αυτά λόγια, η κυρία Σέλμπυ τα τόνισε ιδιαίτερα κι' ο μαυρος κατάλαβε άμέσως.

— Έννοια σας, κυρία, ξέρω! είπε.

Πλησίασε τότε τον Άντυ και του είπε:

— Καμιά φορά, ξέρεις, τ' άλογο, άμα τα καθαλίζει, αρχίζουν και χορεύουν. Μοϋ φαίνεται πως αυτό θα κάνει και τ' άλογο του κ. Χάλεϋ.

Μισόκλεισε το μάτι κι' ο άλλος κατάλαβε άμέσως.

— Μπράβο! είπε γελώντας σιγανά.

— Λοιπόν, άμα το ιδούμε να χορεύει, θα τρέξουμε να το βοηθήσουμε και θ' άψίσουμε τα δικά μας να βοσκήσουν. Τρέξε πιάσ' τα ύστερα!

Κι' οι δυο μαυροι γέλασαν δείχνοντας τ' άσπρα τους δόντια.

Τη στιγμή αυτή φάνηκε κι' ο Χάλεϋ με διορθωμένο το κέφι, ίσως απ' τον καλό καφέ που είχε πιεί.

— Έμπρός παιδιά! φώναξε μ' ή χαλινάρι ούτε στιγμή!

— Ούτε στιγμή, Μάσσα! είπε ο Σάμ δίνοντάς του το χαλινάρι του άλόγου.

Αλλά μόλις ο Χάλεϋ άκούμπησε στη σέλλα, τ' άλογο τινάχτηκε με τόση όρμή, ώστε έστειλε τον έμπορο να κυλιστεί στη χλόη. Ο Σάμ άφισε μιά φωνή κι' έρμησε να πιάσει τ' άλογο, άλλ' εκείνο, ξαγριεμένο πιά, έτρεξε με καλπασμό προς το λειβάδι. Ο Μπλ κι' ο Τζέρρυ το άκολούθησαν (γιατί κι' ο Άντυ τα είχε άφισει έλεύθερα τάχα για να βοηθήσει κι' αυτός) κι' οι δυο μαυ-

ροι τότε έρμησαν πίσω τους για να τα πιάσουν. Καινούργια άναστάτωση, φωνές, βρισιές, χαλασμός κόσμου.

Ο Χάλεϋ άφριζε από το κακό του. Τοϋ κάκου ο Σέλμπυ φώναζε από το παράθυρο κι' έδινε οδηγίες, ενώ η κυρία Σέλμπυ κοίταζε από το μπαλκόνι και χαμογελούσε, γιατί υποπτευόταν λιγάκι την αίτία όλου αυτού του άναστατώματος.

Επιτέλους, κατά το μεσημέρι, φάνηκε ο Σάμ καθάλλα στον Τζέρρυ και σέρνοντας από το χαλινάρι τ' άλογο του Χάλεϋ.

— Τόπιασα! φώναξε θριαμβευτικά.

— Να σάς πιάσω, βομολόπαιδα, να σάς τσακίσω στο ξύλο... (Σελ. 53, στ. β'.)

— Αν δεν ήμουν εγώ, μπορεί και ναταν σκοτωμένο. Έγώ τόπιασα!

— Έσύ! Έκαμε φουρκισμένος ο Χάλεϋ. Μούφαγες τρεις ώρες με τις βλακείες σου. Έμπρός τώρα, δρόμο κι' όχι άλλες άταξίες!

— Τι δρόμο, Μάσσα! φώναξε πάλι ο Σαμουήλ. Ωρισμένως θέλετε να μ'άς ξεκάμετε και μ'ας και τ' άλογο. Θέλουν φαί, ξόσιμο κι' άνάπαυση. Δεν βλέπετε τ' άλογό σας σε τί χάλι είναι; Άλλωστε, δεν υπάσχει φόβος να μ'ας ξεφύγει ή Έλίζα. Εκείνη με τα πόδια, έμεις καθάλλα— που θα μ'ας πιάει!..

Η κυρία Σέλμπυ άκουσε αυτές τις κου-

δέντες και κατέβηκε. Ζήτησε συγγνώμη ευγενικά από το Χάλεϋ για το δυσάρεστο έπεισόδιο, και τον προσκάλεσε να φάνε μαζί!

Έκείνος δίστασε λιγάκι, αλλά τέλος δέχτηκε την τόσο ευγενική αυτή πρόσκληση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Η άγωνία μιάς μητέρας

Αδύνατο να φαντασθεί κανείς μητέρα πιδ έρημη· κι' πιδ δυστυχισμένη από την Έλίζα, τη στιγμή που έφυγε από την καλύβα του μπάρμπα-Τόμ.

Η σκέψη του κινδύνου, που άπειλούσε το παιδί της καθώς και τον άντρα της έσμιγε με τη θλίψη που δοκίμαζε γιατί έφευγε από το μόνο σπίτι που είχε αγαπήσει στον κόσμο, από τα μέρη όπου είχε μεγαλώσει κι' όπου είχε γνωρίσει τη χαρά κοντά σε καλούς κι' αγαπημένους κυρίους.

Μα δυνατότερο απ' όλα αυτά τα συναισθήματα ήταν η μητρική στοργή, που τη μεγάλωνε το πλησίασμα του κινδύνου. Ο Χάρρυ ήταν αρκετά μεγάλος και μπορούσε να περπατεί στο πλάι της. Μ' από την πολλή της λαχτάρα, τον είχε πάρει στην άγκαλιά της και τον έσφιγγε πάνω στο στήθος της, και μόνο ή σκέψη πως μπορούσε να της πάρουν μακριά της αυτό τ' αγαπημένο πλασματάκι, την έκανε ν' ανατριχιάζει.

Ξαφνιζόταν κι' ή ίδια για τη δύναμή της, και το παιδάκι της φαινόταν σαν πούπουλο. Το παγωμένο χώμα έτριζε κάτω από τα πόδια της, αλλά ή υπεράνθρωπη δύναμη που την έσπρωχνε, της έδινε φτερά.

— Αν τις γραμμές αυτές τις διαβάξει καμιά μητέρα, ά, πόσο βαθιά θα τις καταλάβει! Πώς θα έκανε φτερά κι' αυτή, αν ήταν να της άρπάξουν το Χάρρυ της και να τον παραδώσουν σ' ένα βάνουσο έμπορο! Πόσα χιλιόμετρα θα πέρανε όλη τη νύχτα, με το παιδάκι κοιμισμένο στην άγκαλιά της, με τα χεράκια του τυλιγμένα μ' έμπιστοσύνη γύρω στο λαιμό της!

Αληθινά, το παιδάκι κοιμόταν. Στην αρχή, ο τρόμος το κρατούσε ξυπνητό, αλλά ή μαννούλα του τσφιγγε τόσο ζεστά στην άγκαλιά της και τοϋλεγε τόσο παρήγορα και γλυκά λόγια, ώστε κείνο ήσύχασε και της είπε:

— Μαμμά, νυστάζω. Να κοιμηθώ;
— Κοιμήσου, χρυσό μου.
— Δέ θα μ' άφισεις να με πάρουν;
— Όχι, χρυσό μου, εγώ να σ' άψίσω;
— Μαμμά, θα με κρύψεις καλά, άμα έρθουν;
— Ναί, ναι, δε θα μ'ας βρει κανένας...

Το μικρό τότε άφισε το κουρασμένο του κεφάλάκι πάνω στον ώμο της μητέρας του κι' άποκοιμήθηκε.

Τα σύνορα του χτήματος, το περιβόλι, το δάσος, όλα περνούσαν μπροστά στα μάτια της μητέρας σαν ένας στροβίλος. Οι πρώτες λάμψεις της χαραυγής την βρήκαν στο μεγάλο δρόμο, κάμποσες λευγες μακριά από την κατοικία του Σέλμπυ. Είχ' έρθει αρκετές φορές μαζί με την κυρία της στο χωριό Τ... κοντά στο Όχιο, κι' ήξερε καλά το δρόμο. Το χωριό αυτό και το ποτάμι που λογάριζε να περάσει, ήταν τα τελευταία σημεία π' είχε στο σχέδιό της. Παραπέρα δεν ήξερε τίποτα. Ο Θεός πιά θα την οδηγούσε.

(Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΜΑΛΩΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Της έλεγε πόσο τη στενοχώρησε, που φέρθηκε έτσι άσχημα στον ξάδερφό της. Πώς αυτό το πράγμα δεν το περίμενε ποτέ από την κόρη της. Πώς έπρεπε ή Χρηστίνα να συλλογιστή ότι

«Ούτε τις βιτρίνες θάβλεπε...» (Σελ. 43, στ. γ'.)

αύριο γεννιόταν ο Χριστούλης κι' όλα τα παιδάκια έπρεπε να είναι καλά κι' αγαπημένα μεταξύ τους. Και πόσο περισσότερο αυτή, που ήταν πάντα τόσο αγαπημένη με τον ξάδερφό της. Όχι να του πετάξει την άρκούδα στο κεφάλι και να του ματώση τα δόντια! Πώ, πώ, αν το μάθαινε ο Χριστούλης, πόσο θα θύμωνε...

Η Χρηστίνα έκλαιγε σιωπηλά και τα δάκρυά της πέφτανε χοντρά-χοντρά επάνω στο φουστάνι το δικό της και στη φούστα της μητέρας της.

Όχι, δεν θα ήταν πιά κακό παιδί. Δεν θα στενοχωρούσε τη μαμμά και δεν θα θύμωνε τον Χριστούλη. Και δεν το ήθελε που χτύπησε το Μανωλάκη, αλλά κι' αυτή δεν ξέρει πως της ξέφυγε ή άρκούδα και τινάχτηκε στο στέμα του. Κι' ύστερα, αν νόμιζε ή μαμμά πως έπρεπε να την τιμωρήσει, άς έπαιρνε—χι-χι—τα γλυκά της—χι-χι—κι' άς τάδινε του Μανωλάκη. Άρκει να μην της κρατούσε κάκια και να έρχόταν αύριο.

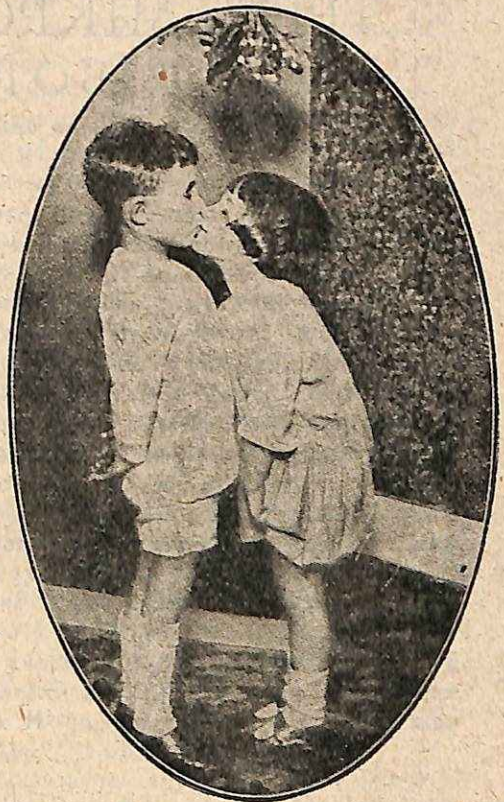
Αυτό θα το αποφασίσει ο ίδιος, είπε ή μαμμά. Δεν ξέρω, μιά και του φέρθηκες έτσι άσχημα, αν θα θελήσει να ξανάρθει εδώ πέρα. Ίσως φοβάται μήπως τον ξαναχτυπήσης, γιατί σ' άλήθεια πριν τον πόνεσες πολύ.

Η Χρηστίνα πήγε πάλι στο παράθυρο και κέλλησε τη μύτη της στο τζάμι. Όλες οι μαυρες σκέψεις της περνούσαν από το μυαλό. Συλλογιζόταν, τί άσχημη κι' άνοστη θα ήταν αύριο ή γιορτή της, αν δεν έρχόταν ο Μανωλάκης. Άς πήγαινε ή μαμμά της να του πη, πως δεν θα τον ξαναχτυπούσε πιά. Άς του δινε άκόμη και το μεγάλο της το τόπι, που το ήθελε τόσο πάντα ο Μανωλάκης. Άρκει να μην ήταν πιά θυμωμένος.

Αξαφνα, ω, θαύμα! Είδε από μακριά το Μανωλάκη ναρχεται στο σπίτι με το μπαμπά του. Και μάλιστα στα χέρια του κρατούσε ένα δέντρο! Ένα άληθινό δέντρο των Χριστουγέννων! Η Χρηστίνα χτύπησε τα χέρια της. Ά, τί χαρά! Έτρεξε στην πόρτα κι' υποδέχτηκε το Μανωλάκη. Τοϋ πήρε το έλατο από τα χέρια κι' άνέδθηκε μαζί του επάνω. Κι' ο Μανωλάκης έτρεξε στον πατέρα του και πήρε δυο μεγάλα πακέτα, που είχε στα χέρια του. Κι' όταν τάνοιξε, στο ένα ήταν μιά έκτακτη κουζίνα με τεντζερέδες και τηγάνια που άστράφτανε, και σ' άλλο ήταν ένα πελώριο αυτοκίνητο, που το κούρδιζες και πήγαινε μοναχό του.

Χωρεί μέσα κι' ή κούκλα σου κι' ή άρκούδα μου, είπε θριαμβευτικά ο Μανωλάκης.

— Ω, Μανωλάκη, είσαι καλύτερος από μένα, είπε ή Χρηστίνα, κατεβάζοντας τα μάτια της. Ντρέπουμε που σε χτύπησα. Συχωρέσε με!

«Αλλάξαν το φίλημα της συμφιλίωσης». (Σελ. 55, στ. γ'.)

— Μ' όλη μου την καρδιά, ξαδελφούλα μου! άποκρίθηκε ο Μανωλάκης. Κι' άλλαξαν το φίλημα της συμφιλίωσης.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΝΑ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Βάζεις στη μέση του τραπέζιου ένα ποτήρι νερό και το σκεπάζεις μ' ένα καπέλλο.

— Ποιός μπορεί, ρωτάς τη συντροφιά, να πη αυτό το νερό χωρίς να σηκώσει, χωρίς καν νάγγιξη το καπέλλο; Κανένας βέβαια δεν άπαντά. Και τότε προτείνεις:

— Λοιπόν, εγώ θα το πιώ! Βάζω μάλιστα και στοίχημα μ' έποιον θέλει! Βρίσκεται τότε κι' ένας έξυπνος που δέχεται. Κι' ή συμφωνία κλείνει: Θα κερδίσης, αν κατορθώσης να πihς το νερό του ποτηριού, χωρίς νάγγιξης καθόλου το καπέλλο.

Μένεις τότε σαν έκστατικός, ψιθυρίζεις από μέσα σου και μερικά μαγικά τάχα λόγια, κι' έπειτα αναγγέλλεις:

— Το θαύμα έγινε! Το στοίχημα το κέρδισα! — Ω! πως είναι δυνατό; κάνει άμέσως ο έξυπνος.

— Αν δεν πιστεύεις, ιδέε!

Έκείνος τότε σηκώνει το καπέλλο για να ιδη αν το ποτήρι είναι άδειανό. Έ, τότε πιά σύ, γρήγορα-γρήγορα, άρπάξεις το ποτήρι και το πίνεις.

— Ποιός θα πη ότι δεν κέρδισες;

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα υπό NORBERT SEVESTRE

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

«Επρεπε να βρίσκεται κανείς στην κατάσταση που βρίσκονταν οι ναυαγοί μας, για να μη γελάσω με την κατάντια του παιδαγωγού και της κουδερνάντας.

«Αλλ' αυτοί δεν είχαν τέτοια όρεξη και δεν κοίταζαν παρά μόνο την τραγική πλευρά της περιπέτειάς τους, παραβλέποντας την κωμική. Ο κ. Αχιλλέας Αντρεϊωμένος, δίχως άλλο, δεν είχε διόλου τύχη. Ένω στην καμπίνα του και στο κατάστρωμα του «Φίνμαρκ» έσκαζε από τη ζέστη, γιατί ήταν τόσο καλά ντυμένος, έδω έτρεμε δόλοκληρος, ντυμένος ελαφρότατα, μέσα σε μια βάρκα χαμένη στην έμυχλη. Και η έμυχλη αυτή τί παγίδες τους έστηνε άκόμενη; Αλίμονο! τα μεγάλα υπερδύρεια κρύα δεν ήταν παραμύθια. Η αυ-

λλος το καπέλλο του, άλλος ένα τενεκεδάκι, άλλος ένα παπούτσι. Αλλά μ' αυτά δεν πρόφθαναν ν' άδειάζουν όλα τα νερά. Η βάρκα βάραινε ολοένα και περισσότερο, κι ο Πέτερσον άγρίευε όσο πήγαινε και παραπάνω. Δίχως άλλο είχε φούρκα τόν κ. Αχιλλέας Αντρεϊωμένο, γιατί είχε παραβεί την απαγόρευση του κι είχε μπει στη βάρκα παραπιστός. Ο δυστυχισμένος παιδαγωγός το είχε άντιληφθεί και δεν τολμούσε να στρέψη τα μάτια του προς το τιμόνι, όπου έθριζε και βλαστημούσε αδιάκοπα ο Πέτερσον.

— «Αν θελήσω να πετάξω κανένα στη θάλασσα για να λαφρώση τη βάρκα του, αυτός θα είμαι εγώ, συλλογίζόταν.

Κι έτσι δεν παραξενεύτηκε και τόσο,

νω στον όγκόπαγο, όπου γλυστρώντας και σκοντάφτοντας, αποδιόσθηκε πρώτος ο κ. Αχιλλέας Αντρεϊωμένος.

Οι μικροί Ντεντεβίξ δεν έδίστασαν να ακολουθήσουν το δάσκαλό τους. Βλέποντας αυτό το πράγμα, ο Τζάκ Ντόνοου και ο Μπόμπ αποφάσισαν να μιμηθούν το παράδειγμά τους. Το ίδιο έκανε κι η Νταίξη κι η κουδερνάντα της, και καθώς τα μπαγκάζια της Αγγλίδας ήταν πολύ όγκώδη και βαριά, ούτε ο τιμονιέρης, ούτε οι σύντροφοί του έκαναν το παραμικρό κίνημα για να την έμποδίσουν. Αλλωστε στη βάρκα τώρα πιά δεν έμειναν παρά μερικοί επιβάτες μαζί με τόν Πέτερσον, που κι αυτοί δεν είχαν τίποτε το συμπαθητικό πάνω τους. Είχαν την ίδια κτηνώδη έκφραση, το ίδιο ύπουλο και κακό βλέμμα. Δίχως άλλο, ούτε καλύτεροι ούτε πιο φιλόθυμοι απ' αυτόν θά ήταν. Έτσι η μίς Γκράς Κλάριτζ άφησε χωρίς δυσάρεσκαι τη συντροφιά των υπόπτων αυτών ανθρώπων. Μόλις όμως είχε πατήσει το πόδι της κι είχε άκουμπήσει τη θαλίτσα της πάτω στον επιπλέοντα όγκόπαγο, και το σχοινί που έωνε τη δάρκα με τούς ναυαγούς έμεινε στα χέρια του κυρίου Αχιλλέας Αντρεϊωμένου: ο Πέτερσον είχε πετάξει την άλλη άκρη του μέσα στη θάλασσα. Έκανε ένα νόημα κι οι σύντροφοί του ξαναπήραν τα κουπιά. Η βάρκα, ξαλαφρωμένη από ένα σημαντικό βάρος, χάθηκε σε λίγα λεπτά μέσ' στην πυκνή έμυχλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

«Ερημοί πάνω σ' έναν όγκόπαγο

— Ο κακούργος μάς εγκαταλείπει! φώναζε ο Ύδον άπελπισμένος.

— Τώρα είμαστε καλά, είπε κι ο Γαβριήλ.

Η βεβαίωση αυτή άντιπροσώπευε την έντύπωση που έννιωσαν όλοι οι «επιβάτες» του όγκοπάγου, μόλις είδαν να χάνεται από τα μάτια τους η βάρκα με τούς απάνθρωπους επιβάτες της, που για να εξασφαλίσουν τη δική τους σωτηρία δε δίστασαν να θυσιάσουν μια γυναίκα και πέντε μικρά παιδιά.

Βαθειά σιωπή κυριάρχησε, σιωπή γεμάτη αγωνία.

Βέβαια το παγοβούνι αυτό, που το ξανα μέρος του ήταν ίσιο κι' επίπεδο και το άλλο πιο ψηλό κι' απότομο, τούς προσέφερε ένα προσωρινό καταφύγιο, μια κάποια ασφάλεια. Ήταν απαλλαγμένοι από τα κύματα που χτυπούσαν τα πλευρά του χωρίς να το καθαλικεύουν. Ο πελώριος αυτός όγκος, που δεν είχε φέβο ποτέ του να βουλιάξη, μπορούσε ν' άνθεξη πολλών καιρό στη θάλασσα. Μα οι ναυαγοί που βρίσκονταν πάνω του, ήταν εκτεθειμένοι στον άέρα και στο κρύο, που αυτή την ώρα δεν θύμιζε καθόλου, μα καθόλου, τη θερμότητα που έκανε στο βατόρι κατά τις

πρώτες μέρες του ταξιδιού, Και, ακόμη χειρότερα, ήσαν εκεί χωρίς να έχουν έλπίδα σωτηρίας από πουθενά.

Κι' όμως κανένας δεν παραπονέθηκε. Επρεπε να ντιμετωπίσουν με θάρρος την περίσταση, και το θάρρος αυτό δεν έλειψε από τούς ναυαγούς μας. Και πρώτα-πρώτα η μίς Γκράς, αφού ψιθύρισε δυό λόγια στ' αυτή της Νταίξης, πήρε την περίφημη βαλίτσα της και κρύφθηκε πίσω από ένα ύψωματάκι, που βρίσκονταν στο κέντρο του πλωτού νησιού τους.

— Πού πάει; ρώτησε ο Μπόμπ.

— Περίεργε! είπε η Νταίξη. Κάνε υπομονή. Δεν θ' άργήσης να το μάθης.

Πραγματικώς, η κουδερνάντα δεν άργησε να ξαναπαρουσιασθή, μαζί με τη βαλίτσα της έννοείται, αλλά μεταμορφωμένη αυτή τη φορά στην έντέλεια. Είχε φορέσει τα φουστάνια της, τη σκούφια της και την πελερίνα της, κι είχε άπαλλαχθεί απ' τις κουδέρες της και τα σεντόνια της, που τώρα μπορούσαν να φανούν χρήσιμα σε κανέναν άλλο απ' τούς ναυαγούς. Γενναϊόδωρα, η μίς Κλάριτζ έπρότεινε να ταπετσάρουν και να στρώσουν με τα σεντόνια ένα βαθούλωμα του πάγου, όπου οι ναυαγοί είχαν καταφύγει για να προφυλαχθούν όπως-όπως από το κρύο και τόν άέρα. Την πιο μεγάλη εύγνωμοσύνη για την ευεργεσία της αυτή, την έδειξε ο κ. Αχιλλέας Αντρεϊωμένος, που τα γυμνά του πόδια είχαν μελανιάσει, πατώντας απ' ευθείας πάνω στον πάγο, παρ' όλο που ηδούσε τότε στο ένα, τότε στ' άλλο, όπως κάνουν τ' άλογα όταν κρυώνουν.

(Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Αγαπητοί μου,

ΔΕΝ θάταν βέβαια το πρώτο που μου χάρισαν είναι όμως το πρώτο που θυμούμαι. Τάλλα, τα ξεχασμένα πιά, δεν θά τάχα καταλάβει, δεν θά μουχαν κάνει ίσως έντύπωση και χαρά. Θάμουν τόσο μικρός, που θάπαίρνα το κάθε τί για παιχνίδι... Αλλά όταν μου χάρισαν εκείνο τόν πίθηκο, που τόσο ζωηρά τόν θυμούμαι, θάμουν πιά μεγάλος, θάχ' άρχισει να ξεχωρίζω τα πράγματα που με τριγύριζαν και να βρίσκω διαφορά από παιχνίδι σε παιχνίδι...

Και θάταν Πρωτοχρονιά, χωρίς να το ξέρω και να περιμένω τίποτα εξαιρετικό... Είχα ξυπνήσει το πρωί στο κρεβάτάκι μου κι' άκουσα μια στιγμή τη φωνή του πατέρα μου, που θά είδε κάποιο κίνημά μου, να με ρωτά σιγά και χαϊδευτικά: «Ξύπνησες;...» — «Μμμ!» έκαμα χωρίς να νοιώω ακόμα τα μάτια.

Σε λίγο τάνοιξα. Και τότε είδα τόν πατέρα μου να κρατῇ στα χέρια του έν' άλλοκοτο πράγμα, που άμέσως κίνησε την προσοχή μου. «Τί είναι; τί είναι;» ρώτησα ζωηρά, γουρλώνοντας τα μάτια. Μου άποκρίθηκε μ' άλλοκοτη φωνή, μια κραυγή, ένα σφύριγμα. Κι' ο πατέρας μου με πλησίασε, κρατώντας μπροστά μου και παίζοντας εκείνο το «πράγμα». Το είδα, το είδα καλά. Κι' έμεινα έκστατικός.

«Α, τί όμορφο μαϊμουδάκι! Η γουλίτσα του, καφετί χρώμα, είχε κάτι τριχίτσες κοντές και λεπτές. Καθόταν σταυροπόδι πάνω σ' ένα κιτρινωπό κουτάκι και κρατούσε στο χέρι του ένα πράσινο φρούτο. Ο πατέρας μου έπιέξε με τα δυό δάχτυλα το κουτάκι, κι' ο πίθηκος φώναζε, ανοιγόκλεινε τα μάτια του, — είχε κάτι ζωηρά ματάκια! — και σήκωνε το χέρι του με το φρούτο στο στόμα. «Τρώει;» ρώτησα. — «Ναί, μου άποκρίθηκε ο πατέρας μου μια μπανάνα». — «Κι' είναι πίθηκος;» — «Ναί, δεν τόν βλέπεις;...» — «Γιά, να τόν δω!»

Απλώσα τα χέρια μου, — τα έπιταχτικά, τα έπίμονα, τάνόρεστα χέρια του μικρού παιδιού, που τα θέλει όλα δικά του, — κι' ο πατέρας μου χαμογελώντας μου έβαλε σ' αυτά το παιχνίδι. «Πάρ' το, μου είπε, δικό σου είναι!» Το άρπαξα κι' άρχισα άμέσως να πιέζω κι' εγώ το κουτάκι. Όπως στα χέρια του πατέρα μου, και στα δικά μου τώρα ο πίθηκος φώναζε, ανοιγόκλεινε τα ματάκια κι' έτρωγε τη μπανάνα του... χωρίς να την τρώη. Κι' η χαρά μου ήταν μεγάλη που κρατούσα, που είχα δικό μου ένα τόσο όμορφο πράγμα. Μου φαίνεται μάλιστα πως ποτέ ως τότε δεν είχα αιστανθεί μεγαλύτερη χαρά για πράγμα που μου έδιναν!

Με πολλή δυσκολία μ' έντυσαν και μουδωσαν το γάλα μου εκείνο το πρωί. Γιατί έννοούσα να κρατώ όλη την ώρα και να παίζω το μαϊμουδάκι μου. Στιγμή δεν τάφινα σε ήσυχία. Κι' όταν βαριόμουν να πιέζω ολοένα το κουτί, προσπαθούσα να ταίσω τόν πίθηκο μόνος μου: σήκωνα δηλαδή με το χέρι μου το χεράκι του και τού τόφερνα στο στόμα.

«Όχι έτσι! μου έλεγαν, «θα το χαλάσης!» Μα πού νακούσω! Μάρετε καλύτερα να τού άνεδοκατεβάξω εγώ το χεράκι, γιατί με την κίνηση αυτή ο πίθηκος ανοιγόκλεινε τα μάτια του... μόνος του. Ήταν σά μια τελειοποίηση που έκανα στο παιχνίδι μου. Και σε λίγο άνακάλυψα και μιάν άλλη: Το κουτί, από κάτω, είχε μια τρυπίτσα, σκεπασμένη παρ' μέσα με μια κάτασπρη μεμβράνη. Κι' άντι να πιέζω όλο το κουτί με τα δάχτυλά μου, έφτανε να ρουφώ με το στόμα αυτή την τρυπίτσα, για να φωνάξη ο πίθηκος με μιάν άλλη, πιο φιλή κι' άστεία φωνή!

«Αχ, αυτές οι τελειοποιήσεις που κάνουν τα παιδιά στα παιχνίδια τους! Γιγνόνται πάντα αίτία του πρόωρου, τού τραγικού και οίκτηρότατου τέλους τους...

«Έτσι κι' ο πίθηκός μου, από την πρώτη μέρα, πέθανε στα χέρια μου με τα πιό σκληρά μαρτύρια. Και πρώτα-πρώτα τούκοψα το χέρι που κρατούσε τη μπανάνα... Έπειτα, τούβγαλα τα μάτια... κυριολεκτικώς. Γιατί τα μάτια αυτά έπεσαν και χάθηκαν μέσα στο σώμα του, μόλις άνοιξα με τη βία το κουτί, για να έδω τί έχει μέσα. Κι' έπειδή, φαίνεται, ο πίθηκος δεν μου άρεσε πιά με δυό τρύπες στο πρόσωπο άντι για μάτια, τούσπασα και τη μύτη, ύστερα τούσπασα και το κεφάλι και... τόν πέταξα. Δεν έκράτησα παρ' την κάτω μύνο πλευρά τού κουτιού, εκείνη που είχε την τρυπίτσα με τη μεμβράνη. Έξακολουθήσα να τη ρουφώ και να σφουρίζω. Έτσι, με τις έρευνές μου και τις τελειοποιήσεις μου, κατάντησα τόν ώραίο μου πίθηκο, που φώναζε, ανοιγόκλεινε τα μάτια κι' έτρωγε σά ζωντανός, μιάν άπλή, άτελέστατη σφουρίχτρα!

Και το περίεργο είναι πως ήμουν έκανοποιημένος κι' ευχαριστημένος Γιατί είχα παίξει το παιχνίδι μου όσο παιζόταν. Δηλαδή ως που το χάλασα κι' ήσυχασα. Αργότερα, πολύ αργότερα, ήρθε η λύπη γι' αυτή την καταστροφή, όπως και γι' άλλες πολλές και μεγαλύτερες. «Ω, πόσα, πόσα πράγματα δεν έχάλασα έτσι στη ζωή μου!» Αλλά από έπιθυμία να τα κάμω καλύτερα, να τα τελειοποιήσω' άλλα από άπλή περιέργεια να έδω τί έχουν μέσα... Και στη λύπη, στη μετάνοια, που μου έρχόταν αργότερα, πάντα θυμούμαι το πρώτο μου παιχνίδι, τόν ώραίο μου πρωτοχρονιάτικο πίθηκο. Νά, και τώρ' ακόμα τόν φέρνω μπροστά μου: τότε με το ζωηρά, γελαστό ματάκια του που τάνοιγόκλεινε, και τότε με δυό σκοτεινές, φριχτές τρύπες στο πρόσωπο, άντι για μάτια. Η χαρά κι' η άπαγοήτευση...

Πάντα λοιπόν η χαρά μάς έρχεται απέξω, από τούς άλλους, και πάντα η άπογοήτευση είν' έξαιτίας μας, από την άσυλλογησιά κι' άχορταγιά μας; — Πάντα ίσως όχι' αλλά τις περισσότερες φορές βεβαίωτατα!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

«Μόλις είδαν να χάνεται απ' τα μάτια τους η βάρκα...» (Σελ. 56 στ. γ'.)

γουσιτιάτικη αυτή έμυχλη έδινε στον κ. Αχιλλέας Αντρεϊωμέν μια ιδέα για τη δροσιά που θά έκανε κεϊ-πέρα το Δεκέμβρη...

— Να είχα τουλάχιστο το κασκέτο μου που σκεπάζει και τ' αυτιά, τις μπότες μου και το βαρύ μου το παλτό! άναστέναζε ο άμοιρος παιδαγωγός.

Όσοι οι κωπηλάτες, — οι επιβάτες δηλαδή που έκτελούσαν αυτή τη δουλειά, — είχαν πιά κουραστεί να παλεύουν όλη ώρα με τα κύματα. Κι' ένα νέο κακό είχε προστεθεί σε όλα τάλλα: Όλοένα και συχνότερα τα κύματα έσπαζαν άπάνω στην κουπαστή και έλουζαν τούς επιβάτες από την κορφή ως τα νύχια. Γιά να ξαλαφρώνουν τη βάρκα, έπρεπε ναδείάζουν όλη ώρα τα νερά. Χρησιμοποιούσαν β.τι είχαν πρόχειρο,

όταν ο Πέτερσον, αφού πλησίασε τη βάρκα σ' ένα μεγάλο κι' επίπεδο κάπως παγοβούνι, τού πρότεινε να ηδηγή έπάνω σ' αυτό πρώτος.

— Αυτό δεν μπορεί να εξάκολουθήσει έτσι, είπε με άγρια φωνή ο κακούργος. Η μερικοί από μάς θα περάσουν στο παγοβούνι, η θά βουλιάξουμε όλοι μαζί. Ό,τι προτιμάτε.

Τί ναπαντήση κανείς; Και το ένα κακό και τάλλο τρίς χειρότερο. Αλλωστε ο Πέτερσον, μαλακώνοντας, άρχισε να όρκίζεται σε όλους τούς Αγίους πως η βάρκα δεν θάπομακρυνόταν διόλου από το παγοβούνι. Θά κωπηλατούσαν γύρω-γύρω, έτοιμοι να τρέξουν να βοηθήσουν εκείνους που θά βγαίναν έξω, μόλις τύχαινε ανάγκη. Και για να τάποδείξη, πέταξε ένα μακρύ σχοινί πά-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΙΗΜΑ

Πόσο θά ήθελα νά ζούσα
σέ δροσερού βουνού μιάν άκρη,
νά βλέπω από τό μέρος πού πο-
[θούσα
της γής και τουρανου τά μάχη!

Ήθελα νάμουν βοσκοπούλα,
μόνη μέσ' στήν πανώρια πλάση
νά τριγυρνάω κάθε αύγουλά
λαγκάδια, ρεματιές και δάση...

Σύλλα

Ο ΜΑΡΤΗΣ ΚΙ' Ο ΤΣΟΠΑΝΗΣ
[Παράδοση]

Ένα πρωί, στήν άρχή της ά-
νοιξης, ένας τσοπάνης βγήκε μέ
τ' άρνιά και άπάντησε στό δρόμο
του τό Μάρτη.

Τού λέει ο Μάρτης:
— Καλημέρα, τσοπάνη, πού θά
πας σήμερα νά βοσκήσης τάρνιά;
— Έ, Μάρτη, σήμερα θά πάω
στό βουνό.

— Μπράβο, τσοπάνη, καλό τα-
ξίδι.

Κι' από μέσα του είπε:
— Ένοια σου και θά σέ διορ-
θώσω εγώ!

Κι' εκείνη τή μέρα στό βουνό
έγινε άληθινός κατακλισμός. Ο
τσοπάνης όμως, πού τόν είχε
νοιάξει καλά στό πρόσωπο και
δέν του είχε φανεί ειλκρινής, έ-
κανε τό αντίθετο. Τό βράδυ, γυ-
ρίζοντας στό σπίτι, άπαντά τό
Μάρτη.

— Λοιπόν, τσοπάνη, πώς πη-
γες σήμερα;
— Πολύ ώραία. Πήγα στήν πε-
διάδα· μιά θαυμασία ήμέρα, ένας
ήλιος πού έκαε.

— Ναί, έ; Είμαι ευχαριστημέ-
νος (και ώστόσο δάγκωσε τό ζεί-
λι του). Και αύριο πού θά πας;
— Αύριο θά πάω πάλι στήν πε-
διάδα· μ' αυτό τόν ωραίο καιρό
θά ήμουν τρελλός ν' άλλαζω.

— Ναί; μπράβο! γειά σου!

Και χωρίζονταν. Άλλά ο τσο-
πάνης, αντί νά πάη στήν πεδιά-
δα, πήγε στό βουνό· και ο Μάρ-
της δόστων νερό και άέρα και
χαλάζι στήν πεδιάδα. Τό βράδυ
βρίσκει τόν τσοπάνη:

— Έ, τσοπάνη, καλησπέρα·
σήμερα πώς τά πήγες;
— Θαυμάσια! Έξερεις, πήγα
στό βουνό και ήταν ένας καιρός
μαγευτικός. Τί ούρανός! Τί ή-
λιος!

— Άληθινά χαίρομαι, μπράβο,
τσοπάνη! Κι' αύριο πού θά πας;

— Έ, αύριο θά πάω στήν πε-
διάδα· μου φαίνεται πώς βλέπω
κάτι μεγάλα σύννεφα πίσω από
τά βουνά... Δέ θέλω νά μα-
κρύνω πολύ από τό σπίτι.

— Καλά θά κάνεις. Αυτό θά
σέ συμβούλευα κι' εγώ.

Έτσι λοιπόν ο τσοπάνης του
έλεγε πάντα τ' αντίθετο, και ο

Μάρτης δέν μπόρεσε ποτέ νά του
τήν καταφέρει. Κόντευε νά τε-
λειώση ο μήνας, και την τελευ-
ταία μέρα ο Μάρτης λέει στον
τσοπάνη:

— Λοιπόν, τσοπάνη, πώς τά πας;
— Καλά· τώρα πιά τελείωσε ο
Μάρτης και μπορώ νά είμαι ή-
συχος. Δέν έχω πιά φόβο.

— Καλά λές. Και αύριο πού θά
πας;

— Αύριο θά πάω στήν πεδιάδα·
κάνω πιά γρήγορα και μου είναι
πιο βολικό.

— Μπράβο! Γειά σου!

Τότε ο Μάρτης πηγαίνει βια-
στικός στον Άπρίλη και του διη-
γείται την ύπόθεση.

— Και τώρα, του λέει στο τέ-
λος, θά είχα άνάγκη νά μου δα-
νεισης τουλάχιστο μιά μέρα.

Και ο Άπρίλης χωρίς παρακά-
λια του δάνεισε μιά μέρα.

Τό άλλο πρωί, ο τσοπάνης βγάζει
τ' άρνιά και ήσυχος-ήσυχος πάει
στήν πεδιάδα όπως είχε πεί, νο-
μίζοντας τώρα πιά πώς, αφού ή-
ταν Άπρίλης, δέν είχε νά φοβά-
ται καμιά ξαφνική κακοκαιρία.
Μά έξαφνα, όταν όλα τά πρό-
βαρα έβροσκαν σκορπισμένα, άρ-
χίζει ένας κατακλισμός πού ο
καίμενος είδε κι' έπαθε γιά νά
τά πάη μέσα.

Τό βράδυ ο Μάρτης πηγαίνει
νά βοή τόν τσοπάνη, πού καθό-
ταν εκεί σέ μιά γωνία της φω-
τιάς άμίλητος και μελαγχολικός,
και του λέει:

— Τσοπάνη, καλησπέρα.

— Καλησπέρα, Μάρτη.

— Σήμερα πώς τά πήγες;

— Ά, Μάρτη μου, μίν τά ρω-
τάς! Σήμερα ήταν άληθινά μαύρη
μέρα. Υπόφερα και τις έφτά
πληγές. Χειρότερα δέν μπορούσε
νά είναι. Σήμερα μονάχα έπαθα
γιά όλο τό χρόνο. Τά καίμενα
μου τ' άρνιά!

Και γι' αυτό λένε ότι πρέπει
νά φοβόμαστε την τελευταία μέ-
ρα του Μάρτη, πού την πήρε
δανεϊκά από τόν Άπρίλη.
(Από τό Ιταλικό)

Χαρά του Σπιτιού

ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΜΑΘΩ ΠΟΛΛΑΤΟ

Δέν μπορείτε νά φαντασθήτε
τί χαρά έχω... Έμαθα ποδή-
λατο στήν εντέλεια! Ήξερα λί-
γο την ισορροπία από την Πά-
τρα, αλλά έδώ στήν έξοχή έμα-
θα θαυμάσια... Τό κακόμοιρο
τό ποδήλατο βόηκε τό μυέλα του.
Δέν ξεκουράζεται ούτε στιγμή.
Είναι ή άλήθεια όμως ότι ως ο-
του μάθω καλά, δέν έλειψαν τά
θύματα.

Πρώτα, ο σκύλος μας, ο Μπό-
μπυ, όταν μέ είδε στό ποδήλα-
το, ήθελε ο κύριος νά παίζει, κι'
έτρεχε πηδώντας κοντά, ώπου
ή μιά ρόδα του πάτησε τό πόδι,
κι' έφώναζε μιά ώρα από τόν
πόνο. Έπειτα ένοχη ένα αυτό-
πυλο, — ένας φόνος έστω και ε-
μέλειας — πού θά μέ βαρύνει

όλη μου τή ζωή... Τελευταίο
θύμα ήταν μιά γριούλα. Σ' αυτό
όμως δέν έφταιγα εγώ. Άκούστε
πώς έγινε.

Είχα διαλέξει ένα μονοπάτι και
προχωρούσα μέ όλη μου την τα-
χύτητα. Δεξιά ήταν ένα χαντα-
κάκι, και άριστερά ή σιδηροδρο-
μική γραμμή. Δυστυχώς, αυτό τό
μονοπάτι τό είχε διαλέξει και
ή γριούλα, πού προχωρούσε γνέ-
θοντας μέ τή ρόκα της. Χτυ-
πάω τό κουδούνι. Ή γριά δέν
κουνιέται. Χτυπάω δυνατότερα
και πιά πολλή ώρα. Ή γριού-
λα έννεθε χωρίς νά σηκώσει
κεφάλι. Δεξιά νά στρίψω, τό
χαντάκι. Άριστερά ή γραμμή.
Τό ποδήλατο προχωρούσε γρή-
γορα. Είχα φτάσει πιά κοντά
της και, γιά νάποφύγω τό δυ-
στύχημα, βιάστηξα άπότομα φρέ-
να...

Ήταν άργά όμως, και
τό άποτέλεσμα ήταν νά πέση
πρώτα ή γριούλα και ύστερα
εγώ άπάνω της μέ τό ποδήλατο...
Σηκώθηκα κι' έβόηθησα την καί-
μην τή γριούλα νά σηκωθεί.

Έμάζεψε τή ρόκα της και τό
μαντήλι της, έσκακινότηκε και
έφυγε μουρμουρίζοντας: «Δέ μάς
φτάνανε τάγόρια, άνεβήκανε τό-
ρα και τσουπία στό άποδήλατο»,
και χωρίς νάκούσει τό «συγγνώ-
μη» πού της έλεγα.

Πώς νά τ' άκούση όμως αφού
δέν άκουσε τό κοιδούνι του πο-
δηλάτου;...

Κυρά-Φροσύνη

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Έκείνοι πού βρίσκουν άσχημα
νοήματα μέσ' στα όμορφα πράγ-
ματα, είναι διεφθαρμένοι. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Σκοπός της τέχνης είναι νά
φανερώνει την τέχνη και νά κρα-
τά κρυμμένο τόν καλλιτέχνη.

Ήθικά ή άνηθικά βιβλία δέν
υπάρχουν· τά βιβλία είναι καλο-
γραμμένα ή κακογραμμένα. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Έκείνοι πού βρίσκουν άσχημα
νοήματα μέσ' στα όμορφα πράγ-
ματα, είναι διεφθαρμένοι. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Σκοπός της τέχνης είναι νά
φανερώνει την τέχνη και νά κρα-
τά κρυμμένο τόν καλλιτέχνη.

Ήθικά ή άνηθικά βιβλία δέν
υπάρχουν· τά βιβλία είναι καλο-
γραμμένα ή κακογραμμένα. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Έκείνοι πού βρίσκουν άσχημα
νοήματα μέσ' στα όμορφα πράγ-
ματα, είναι διεφθαρμένοι. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Σκοπός της τέχνης είναι νά
φανερώνει την τέχνη και νά κρα-
τά κρυμμένο τόν καλλιτέχνη.

Ήθικά ή άνηθικά βιβλία δέν
υπάρχουν· τά βιβλία είναι καλο-
γραμμένα ή κακογραμμένα. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Έκείνοι πού βρίσκουν άσχημα
νοήματα μέσ' στα όμορφα πράγ-
ματα, είναι διεφθαρμένοι. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Σκοπός της τέχνης είναι νά
φανερώνει την τέχνη και νά κρα-
τά κρυμμένο τόν καλλιτέχνη.

Ήθικά ή άνηθικά βιβλία δέν
υπάρχουν· τά βιβλία είναι καλο-
γραμμένα ή κακογραμμένα. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Έκείνοι πού βρίσκουν άσχημα
νοήματα μέσ' στα όμορφα πράγ-
ματα, είναι διεφθαρμένοι. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Σκοπός της τέχνης είναι νά
φανερώνει την τέχνη και νά κρα-
τά κρυμμένο τόν καλλιτέχνη.

Ήθικά ή άνηθικά βιβλία δέν
υπάρχουν· τά βιβλία είναι καλο-
γραμμένα ή κακογραμμένα. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Έκείνοι πού βρίσκουν άσχημα
νοήματα μέσ' στα όμορφα πράγ-
ματα, είναι διεφθαρμένοι. Κι'
αυτό είναι δυστύχημα.

Σκοπός της τέχνης είναι νά
φανερώνει την τέχνη και νά κρα-
τά κρυμμένο τόν καλλιτέχνη.

πλωθήκαμε στήν άρχή άμίλητε.
Ή φούρκα μου εξακολουθού-
σε άκούα.

Μά ή μικρή χωριατοπούλα, πού
τό παλίδι της γλωσσίσσας τη-
φημίζόταν στό χωριό γιά πολ-
άκονισμένο, δέ μπόρεσε ν' άνθε-
ξη περισσότερο σ' αυτή τή βου-
βαριάρα, και δειλά μου είπε:

— Μά γιατί δέ σέ πήραν μα-
ζί τους;

— Έμένα δέ μ' άγαπούν, τή
είπα χαμογελώντας. Έσύ, Βγε-
νιώ, μ' αγαπάς λίγο;

— Εγώ; Πολύ, πολύ!

— Άλήθεια; είπα ίκανοποιη-
μένη· μά πώς θά τό ξέρω αυτό.

— Αφού σέ φιλώ, ήταν ή ά-
πάντησή της· και σηκώθηκε λι-
γο γιά νά μέ φιλήσει.

Έλάσα μέ την άφέλειά της κι
έκείνη γύρισε και μέ κοίταξε πα-
ράξενα:

— Τί, δέν τό πιστεύεις; Έγώ
δέ λέω ψευτιές σάν την Άννιά!

Δέ μπορούσα νά καταλάβω γιά-
τί αυτή ή κακία γιά την Άν-
νιά, και προσπάθησα νά μάθω.

Μά είναι καλό κορίτσι και
κείνη, σάν και σένα. Και σ' ά-
γαπά πολύ. Νά, προχτές έκλει-
νε πού δέ την έπαίξεις μαζί σου.
Δέν τή λυπάσαι;

— Αυτή όλο ψευτιές είναι.
Έκλειψε; Ού, βγάριζε τά μά-
τια της γιά νά θάλλη δόκρυα.
Και έπειτα, τί ήθελε; νά της δώ-
σω τήν καλή μου κούκλα;

— Ποιός είπε τήν καλή σου;
Έ, και την παλιά σου άν τή
έδινες, θά ευχαριστιόταν.

Δέ μίλησε, και σέ λίγο άφησε
νά της φύγουν αυτά τά λόγια.

— Αφού θά τή θυμάσαι κεί-
νη στήν Άθήνα και θά της στεί-
λεις και μιά κούκλα...

Κοι μέ συγκρατημένο λυγμό·
— Έκείνη την αγαπάς πιά
πολύ...

Αυτό λοιπόν ήταν; Ζήλεια
ή άλλα λόγια.

Μετανοήσα γιά τό ψεύτικo
πείραγμα και της είπα:

— Τί κούτ'ή πού είσαι! Τό
πίστεψες; Μά τό είπα ψέμμα-
τα, έτσι γιά νά δώ τί θά κά-
νεις...

Τί λές εκεί! Έσένα δέ
θά θυμάμαι; Ίσα-Ίσα πού θά
σου στείλω και μιά κούκλα, και
καταμέλλες πολλές...

— Έλα, γέ-
λασε λιγάκι...

— Πότε θά φύγετε; γύρισε
και μέ ρώτησε.

— Μά, μεθ αύριο μου φαίνεται.
Τά θλιμμένα ματάκια μου έδει-
ξαν όλη της την πίκρα, κι' ή
σιωπή όλη την άμηχανία της.

Θέλησα νά την παρηγορήσω.
— Μπά, λυπάσαι, Βγενιώ; Μά
θά ξανάρθω και του χρόνου,
και θά σέ δώ κοπέλλα πιά.

Έπειτα, μίν ξεχνάς πώς θά μοι
γράφεις γιά τά μαθήματα, και
γιά τά παιχνίδια σας μέ την Άν-
νιά, αλήθεια;

— Μπά!

Μά ένα «μπα» μέ χαμηλωμένο
κεφάλι. «Άεστο πολύ». Χαμήλω-
σα κι' εγώ τό δικό μου.

Ή θλίψη μέ τή σειρά της ήρ-
θε και στή δική μου καρδιά.

Βαρωνέσσα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 42 όδός Ευριπίδου
την 2 Ιανουαρίου 1930.

ΕΓΓΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ Νέο Έτος, ά-
γαπή μου παιδιά! Μά ήγεία πρῶ-
τα-πρώτα, — αυτό δέν είναι τό κυ-
ριώτερο; — μ' έπιτυχία, μέ πρόοδο,
μέ άγάπη, μέ χαρά! Σας τό εύχο-
μαι μέ τήν καρδιά μου. Και σας
διαβιάζω ακόμα τις ελχές του κ.
Φαίδωνος, της Κυρά-Μάρθας, του
Άνανία κι' όλου μου του σπιτιού.

Σας ευχαριστώ και γιά τις πρωτο-
χρονιάτικες κάρτες πού μοι στείλα-
τε, γιά τις ελχές και τά καλά σας
λόγια. Νά μοι ζήσετε! Και του χρό-
νου!

Τό Άκούρδιοτο Ρολόϊ κάνει
μιά έκκληση σ' άγόρια του κύκλου
μας, νά βάλουν τά δυνατά τους, γιά
νά μήν άφήσουν τά κορίτσια νά έ-
πικρατήσουν πάλι στό Πένταθλο του
1930-31. Κι' είναι βέβαιο τό Άκούρ-
διοτο Ρολόϊ πώς τ' άγόρια θα ύ-
περβιάσουν, φτάνει νά μήν πάρουν
τό ζήτημα άφήφιστα όπως ως τώ-
ρα, παρά νά θελήσουν νά υπερασπι-
σθούν τό όφλο τους μ' όλη τους τή
θέληση και την ικανότητα. Άς έ-
δομει λοιπόν «νύν ύπέρ πάντων ά-
γών!»... Τό ίδιο προβλέπει, ότι
τό φετεινό ξεσπάθωμα θά υπεράβη
όλα τά προηγούμενα, γιάτί όλοι σ'
όσους έδειξε τά πρώτα μου φυλλά-
δια, ένθουσιάζονταν και του ύποσχέ-
θηκαν νά γράφουν τώρα τις γιορτές.

Ή Λαχτάρα της Δευτεριάς δέν
μού έγραψε πέρουν γιάτ' είχα πάρα
πολλά μαθήματα. Φέτος όμως, πού
τελειώσω τό Γυμνάσιο μέ άριστα κι'
έχει όλο τόν καιρό δικό της, θά μού
γράψει συχνά και θά λαβαίνει μέρος
σ' όλη τήν κίνηση. Χαίρω πολύ γι'
αυτό. Με συγκίνησε και τό μέρος
του γράμματός της όπου μού λέει
γιά τή γυνωμία· του πατέρα της.

Γιάτ' είχε πατέρα και δέν τόν γνό-
ριζε καθόλου: δεκαεπτά χρόνια έ-
λειπε στή Νορβηγία. Άλλά τό πε-
ρίεμένο καλοκαίρι μπόρεσε νά κα-
τεβή γιά λίγο καιρό στήν πατρι-
δα του κι' έτσι ή Λαχτάρα της Δευ-
τεριάς έχει τώρα πατέρα πού τόν
γνωρίζει. Τί καλά!

Ο Βάτραχος Νο 3 μού γράφει
ότι άμα έλαβε τό πρώτο μου φυλ-
λάδιο, «έτρεχε, πηδούσε και φώνα-
ζε σάν τρελός άπ' τή χαρά του».

Φαντασθήτε τώρα φωνές και πηδή-
ματα ενός... βτραχίου! Βρεκεκέ,
κοκέ, κοκέ!... Ο ίδιος μού γρά-
φει ότι τήν «Καλύδα του μπαρμπα-
Τόμ» τήν είδε στον Κινηματογράφο
και γι' αυτό μέ διπλή ευχαρίστηση
θά τή διαβάζει στα φυλλάδια μου.

Θά είδες, Κοραή, τήν έκκριση
του ψευδώνυμου σου. Τό γράμμα
σου μ' ευχαρίστησε πολύ. Έκχα-
μες πολύ καλά νάκολουθήσεις τή συ-
μολή τού καθηγητή σου και νά
χάσεις νά σχηματίζεις μιά μικρή βι-
βλιοθήκη, πού μέ τόν καιρό θά γίνη
μεγάλη. Τά Διαπλάσσιμα ύπερ-
βαίνουν τις τέσσερις χιλιάδες, χω-
ριστά, έννοείται, τάδελφά τους,
πού είναι κι' αυτά Διαπλάσσιμα.

Όσο γιά τό «βίο» του κ. Παπαδό-
πουλου, πού θέλεις νά τόν ξέρης,
έσύ μέ δυο λόγια: Γεννήθηκε στήν

Ύδρα πρό έβδομήντα έτών. Μι-
κρός ήλθε στας Άθήνας. Έπορεύ-
σε έδώ. Όταν έγινε είκοσι περίπου
έτών, έδωσε τό περιοδικό τούτο.
Κι' από τότε ίσασα σήμερα, πενήντα
δύο χρόνια, τό εκδίδει και τό διευ-
θύνει. Σ' αυτό άφοσιώθηκε όλος.
Δέν έκαμε τίποτ' άλλο. Άλλ' αυτό
πού έκαμε και κάνει είναι βέβαια
κάτι τί...

Νά κι' ή Σανθή Μουσμέ, πού
είναι τρία χρόνια συνδρομητριά μου
κι' όσο περνά ο καιρός, τόσο μέ ά-
γαπά. Αδιάφορο άν είχε πολλόν και-
ρό νά μοι γράψη... Είναι κατεν-
θουσιασμένη μέ τά φετεινά μου μυ-
στορηματα, και προπάντων μέ
τήν «Καλύδα του μπαρμπα-Τόμ»,
γιάτί ή γαγιά της, πού τήν έχει
διαδόσει, της είπε πώς είναι άρι-
στούρημα. Και μού γράφει: «Συ
μονάχα ξέρεις νά μαντεύεις τις έπι-
θυμίες τών παιδιών σου. Τό δεί-
χνουν αυτά πού διαλέγεις νά μάς
δώσης φέτος...»

Και σύ, Πούλια, σέ διαστήμα
δεκα έτών, δέν μού έγραψε παρά
δυο-τρεις φορές. Δέν άμφέβαλα ό-
μως γιά τήν άγάπη σου, γιάτί κα-
λύτερα άπ' τά λόγια μού τήν έδει-
χναν τά πράγματα: Άνανεώνεις τή
συνδρομή σου ταχτικά από τό 1919
πού πρωτογράφηκα. Πώς μπορεί
λοιπόν νά μή μ' αγαπάς; «Ότσόσο
σ' ευχαριστώ και γιά τά καλά, τά
ώρατα λόγια πού μού γράφεις ήμέ-
ρα. Διαβιάζω και τά συγκατημένα
σου στις νικήτριες του Πεντάθλου.

Δέν πειράζει, Γόρσοσά τόν Άθ-
νών, άφού τά πολλά σου μαθήμα-
τα είναι ή αίτία. Στείλε μόνο τά
τετραδιά πού χρωστάς, — αυτά είναι
ανάγκη νά τά στείλεις, — και μένα
γράψε μου μόνο όταν βρίσκεις λίγον
καιρό. Έδώσα τό γράμμα σου νά
τό διαβάσει ο κ. Ε. πού ευχαριστή-
θηκε πολύ γιά όσα γράφεις.

Χαίρω, Ρετοίνα, πού είσαι τό-
ρα καλά. Ναί, εύγενική ή ιδέα σου
νά γίνης, άμα τελειώσω τό Γυ-
μνάσιο, δηλαδή του χρόνου, νοσο-
κόμια στον Έρμυρό Σταυρό· άλλ'
αυτό δέν είναι «επάγγελμα» όπως
τό λές. Άν έχης άνάγκη νά έρ-
γαθής, πρέπει νά διαλέξεις κανέν'
άλλο· άν δέν έχεις όμως, απερω-
σου σ' αυτήν τήν άσχολία και τήν
άποστολή, πού τή βρίσκεις τόσο ύ-
ψηλή και ώραία.

Ή Πάνθεια Άβραδάτου, πού
γιά τή νίκη της στό Πένταθλο εί-
χε νά λάβει ένα όδρο αξίας 130
δραχμών, μέ παρεκάλει νά έγγρά-
ψω γιά ένα χρόνο ένα παιδί, φιλι-
κό της γειτονόπουλο. Και μέ τό
ύπόλοιπο νά της στείλω ένα βιβλίο
μέ αύτογράφη άφιέρωση του κ. Ε-
νοπούλου. Ένέγραφα λοιπόν τό παι-
δί και της έστειλα τό «Ίππερ Πα-
τρίδος» μέ τό αύτογράφο πού ζή-
τησε. Τό ίδιο όδρο έχει νά λάβη
και ή Μεγάλη Έλλάς, νικήτρια στή
Μεγάλη Τάξη. Μού έγραψε μέλη-
στα ότι θάγόραζε γιά τήν Πάν-
θεια Άβραδάτου, νάγοράσω και
γι' αυτήν, ώστε νάχουν κι' οι δυο
τό ίδιο άναμνηστικό. Φυσικά, αυτό
δέν γίνεται πιά. Έτσι ή Μεγάλη
Έλλάς θά λάβη, έδερμόν, ένα βι-
βλίο, πού τό βρήκαμ πολύ κατάλλη-
λο, και πού είχα σκοπό νά τό στεί-
λω και στις δυο, (αφού τά χρίμα-

τα πού μαζεύθηκαν, δέν ήταν άρ-
κατά γιά κανένα άγαλματάκι ή άλ-
λο καλλιτεχνικό άντικείμενο πού
νάζιζι;): τήν «Έλληνική Διακοσμη-
τική» της κυρίας Άγγελικής Χατζη-
μιάλη, λαμπρό και χρησιμότατο
βιβλίο γιά ένα κορίτσι, μέ πλήθος
χρωματιστές εικόνες και σχέδια. Έ-
χει 100 δραχμές, και 30 φτάνουν
όπωρδήποτε γιά τό δέσιμο και τά
ταχυδρομικά. Άν έμωξ ή Μεγάλη
Έλλάς τό έχη ή προτιμά τίποτ' άλ-
λο, τήν παρακαλώ νά μού γράψη.

Σ' άλλους δέν έχω τόπο νάπαν-
τήσω έδώ. Θά ευχαριστήσω μόνο
έκείνους πού έσπαθώσαν. Είναι οι
έπόμενοι: Θεοδόσιος Δ. Φραγκό-
πουλος, «Ένωσις Έλληνοπού-
λων», Έλπίς Βελιμηζίδου, Πι-
λίνα Ζαντί, «Μακεδονική Δυ-
ναστεία, Δουλούνα Μ. Ράλλη,

Πάνθεια Άβραδάτου, Έλένη
Φουράκη, Ναυσικά Ν. Μουσού-
ρη, Άρτεμίδας Πακερίδου, Μαί-
ρη Ζ. Καρτάλου, Έμμ. Α. Δια-
κονουλος, Πέπη Παπαζογλου,

Σοφία Μαρτίου, Ιωάννης Τιά-
λιος, Έρυσούλα Ζυγομαλά, Άν-
να Κανδαράκη, Παναγ. Σ. Άρ-
βανίτης, Έλένη Κωτσή, Βούλα
Λέγγερη, Βασ. Γ. Μπέτσος, Μα-
ρία Ν. Πολίτου, Ολυμπία Ι.

Κρουσταλλίδου, Έλντα Βόλλου
και Ιάς. — Είναι κι' άλλοι πού δέν
τους έγραφα ακόμα στό βιβλίο μου.

Άλλά κι' αυτούς, πού θά τους ά-
ναγκάσω μεθ αύριο, και τους άνωτέ-
ρω, όλους, τους ευχαριστώ μέ τήν
καρδιά μου! Έύχες, καλά μου παι-
διά, πού γι' αυτό θά σας εύγνωμο-
νούν...

Έγραψας Έπιστολάς μού έστει-
λαν αυτήν τήν έβδομάδα κι' οι έξής:

Άσπρατόβερο, Έλντά, Άργιο-
πούλι, Πορφυρογέννητη, Αόδλα,
Μελαγχολική Ύπαρξις, Νησιω-
τοπούλα, Πεπρωμένον, Σιαρά

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ἐξυπνούαν** (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις μετὰ τὴν εὐκαίρια τῆς ἀνανεύσεως τοῦ ψευδωνύμου σου) πᾶς σὴ φίλῃ μας **Μ.Χ. Κ.** εὐχαριστῶς) **Συριανὸν Διάβολον** (σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸν σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου κατὰβάλλεις γιὰ τὴν διάδοσίν μου κ' ἐλπίζω νὰ ἔχουν καλὸ ἀποτέλεσμα) **Ἀσπασίαν Πολλάτον** (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) **Φρόνην** (ἔστειλα 10 τετραδία τὸ ψευδώνυμο, εἶδες, ἐνεκρίθη· περιμένω τὰ «παράξενα ὀνόματα») **Τοῖν-Τοῖν** (τίς ἔλαβα· εἶχες ὅπως καὶ ἐγώ, ἀν' ἡμεῖς, νὰ σκεφθῶς καὶ νὰ λύσῃς περισσότερες) **Ἰζόλην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα· γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμῶμαι· μένουν ὅμως ἀκόμα μερικὰ πού δὲν τὰ διάβασα· ἴσως εἶναι μέσα σ' αὐτὰ ὅπως θὰ ἴσως αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς γρήγορα) **Ἀγριοπούλι** (ἐνεκρίθη· ὅταν θὰ ζήτησῃς ἀλληλογραφία, μετὰ Μικρὴ Ἀγγελία βέβαια, μπορεῖς νὰ βάλῃς ὅποια διεύθυνση θέλεις) **Ὁδάλιαν** (χαίρω πολὺ ἀποφασιστικὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησιν) **Θαλασσόπουλο** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου στὴς εἰς-σχωρητικὰς ἐξετάσεις) **Κούκλιαν** τοῦ **Χοροῦ** (τί νὰ γίνῃ! ἀνεξίτηλα, παιδί μου, τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ) **Θάλειαν Μαυροῦδῃ** (ἐξετέλεσα ὅ, ὅ, ὅ, τὸ γραμματικὸν σου!) **Φαουστίναν** (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) **Ρέτην Μικροῦ** (ἔχει καλῶς νὰ μοῦ γράφῃς ὅπως κάπου-κάπου) **Ἐρυσσοῦσαν Δ. Συρομαλά** (γιὰ τὸ ἐξοπαθῶμα σ' εὐχαριστῶ) **Ὁδηγόν** (ἔστειλα) **Νικ Λάιν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα) **Βεργίλιον** (δὲν πειράζει· κ' ἐγὼ δὲν εἶχα ἀμφιβολία, ἀλλ' εἶναι τυπικὸ) **Λυσόχαρτο** (ὁ χαριτωμένος Ἀγ. Βασίλης ἔφτασε σὸς καὶ ἀδελφὴς στὸ κομμάτι του· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ὄμορον) **Α. Μαδυτηνόν** (ναί, ἀλλὰ τοῦ χρόνου· τὸ φετινὸν Δημοφίσιμα εἶναι γιὰ τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1929) **Α. Ζαχαρίου** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐπιμετρήν «Πρωτοχρονιά») **Νικολέτταν Ι. Βαλλιάδου** (ναί, μὴν ἀνιχνεύῃς, δὲν πειράζει) **Μύρο τοῦ Μαριού** (τὴν ἔλαβα· ἐννοεῖς ὅμως ὅτι τὴν κρίσιν μου θὰ τὴν ἴδῃς ὅταν θὰ δημοσιευθῶν τ' ἀποτελέσματα στὸ τέλος τῆς ἐξαμήνιας) **Νέστορα** (μένουν σὴν διάθεσίν σου δρ. 9) **Ἀρμονίαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Νικόλαν Κ. Τάτον** (νὰ διανέμῃς τὸν «Ὁδηγόν» δὲν στέλλονται ἔτσι οἱ λύσεις) **Δὸν Ζουάν** (Ὁδηγὸν ἔστειλα· ὀφείλεις λεπτὰ 30· γιὰ τὴν βιβλία ρώτησες; δὲν θυμῶμαι· ὅχι, ἀπὸ ἄλλο περι-οδικὸ δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς, ἐντὸς ἀπὸ ξένο, καὶ νὰ τὸ μεταφράσῃς) **Ζουλέϊκαν** (φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφούλα) **Χρυσούσαν Ἀντωνιάδου**, **Ἰάννην Μεζά**, **Ζωὴν Διακοπούλου**, **Ἀριστείδην Χαϊδῆρογλου**, **Βίωμακ** κτλ. κτλ., **Α. Ζαχαρίου**, **Ἀνδρ. Γ. Καλλιαντζήν**, **Ἡρακλῆν**, **Ἰωάν. Μητρόπουλον**, **Γεώργιον Ὁδ.** **Βουδοῦραν**, **Ὀλυμπίαν Κρυσταλλίδου**, **Ὁρφέα** (Ὁδηγὸν κτλ. ἔστειλα). **Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 248ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Μαρτίου.

57. Δεξιόγραφος

Ὁ παγοδρομὸς φόρεσε
Τὸ πρῶτο μου καὶ ὄρησε...
Σ' ὅποια πληγὴ τὸ δεύτερο
Τὸ βλέπεις πού ἀφόρησε.
Αὐτὰ τὰ δυὸ ἀταίριαστα
Τὰ συνταιριάζω ἐγὼ
Καὶ φτιάχνω ἕναν περίφημο
Ρωμαῖο στρατηγόν.

Κυρά-Φροσύνη

58. Συλλαβογράφος

Τρία σύμφωνα ἐνωμένα,
Τίποτ' ἄλλο μὴ γυροῦν,
Καὶ φαί πού τὸν καθεῖνα
Ξετρελαίνει μαγευμένους.

Μύρον τῆς Ἀνδρου

59. Στοιχειόγραφος

Βασίλισσα τὸ στέμμα της
Φορεῖ τὸ ἑλληνικόν,
Βάζει καὶ στὸ φουστάνι της
Τὴν ἰουδαίαν,
Καὶ πέρα, στὴν πατρίδα της,
Ποτάμι ξακουστὸ
Μᾶς δείχνει μετὰ καμάρι καὶ
Πιταϊρικός

60. Μεταγράμματισμός

Ἐσὸς τῆς Βαβυλώνας
Σὲ παλαιούς αἰῶνας
Τὸν ταχὺ τὸν ἀλλάζει
Καὶ γίνεταί μιά πόλη
Πού καθὼς ξέρονται ὅλοι
Νόστιμα μῆλα βγάζει.

Ἀκυρδιστο Ρολοῖ

61. Ἀοτῆ

* * * Ὁρίζοντός ἀρ-
* * * χαία πόλις τῆς
* * * Βοιωτίας· κα-
* * * θέτως ἥρωϊς τ.
* * * Σαίεπιρ μετ' ὁ-
* * * ραῖον ὄνομα·
* * * διαγωνίως δὲ
Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ καὶ βαλ-
κανικὸν βασίλειον.

Νέμεσις

62. Κρυπτογραφικόν

1234567846 = Νῆρος τ. Ἀμερικῆς.
23827 = Ἀνθός.
35567846 = Κράτος τ. Ἑθρώπης.
42567846 = Νῆρος τῆς Ἑθρώπης.
561676 = Εἶδος ἄρτου.
68676 = Πόλις.
73776 = Μήτηρ ἁγίου.
86746 = Κράτος τ. Ἑθρώπης.
1ὸ ψευδώνυμόν μου: 6256786

63-67. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμμα-
τος ἐκάστις τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἀνεύνα-
γομισματισμοῦ ἄλλαι τόσα λέξεις:
ἔτος, μήκος, ζυγίζω, μῦθος,
πεπτός.

Νίκη-Δόξα

68. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
ποταμὸν τῆς Πελοποννήσου, τὰ
δὲ τρίτα γράμματα νεοῦ ἑλλήνα
ποιητὴν:
1. Ρωμαῖος ῥήτωρ 2. Εἶδος
μικροῦ ποταμοῦ 3. Μία τῶν Χα-
ρίτων 4. Πόλις τῆς Ἑλλάδος 5.
Πόλις τῆς Τουρκίας 6. Βασιλεὺς
τῆς Αἰγύπτου.

Γιὰ τὴν Πατρίδα

69. Ἀρχαῖος Γρίφος
Ἰωάννης ὃν φιλεῖς πῶς ὄν μ'
ἄλλον ταχύνων.

Μοκκὸ

70. Γρίφος

αν	αν	ε	ε
Εμοῦ	σε	α	
αν	αν	ε	ε
αν		ε	Ταρζάν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

71. Ciné-Rébus

πλατύς, ἔτος, ἑορτή, ὅπου,
πλατύς, ἔτος, νεράϊδα, ὁ πόλεμος.
Νὰ μεταφρασθῶν γαλλιστὶ αἱ
λέξεις αὗται καὶ νὰ προφερθῶν
ταχέως ὥστε νὰ κοινωθῇ κοινότη-
των γαλλικὸν ρητόν.

Σμυρνιατάκι

72. Rébus

6
LA VIE
1000

Λυσόχαρτο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκησ. τοῦ φύλ. 42

609. Ἰζόνιον (εἰκὼν, ἴον). —
610. Καλάμι (κά, λά, μι.) — 611.
Σπόρος-σκόρος-κόρος. 612. Ἡ-
ρακλεῖος-Ἡράκλειτος.

613. Δ	Σ
Η Ρ	Ο Ι
Μ Α	Γ Κ
Η Μ	Ρ Ε
Τ Α	Λ
Ρ	Ι

Π Α Ν Κ Α Ι
614. Ἦταν τριανταεξί (36+36+
18+9+1=100). — 615-619. Διὰ
τοῦ Σ: **σαύρα, μέσος, τόσος, πό-
σος, σῶμα.** — 620. ΦΟΡΜΙΓΕ (Φα-
βιόρος, ΒΟσπορίτης, Συρκοῦφ,
ΚοσΜοχαλάστρα, ΝάρκΙσος,
ΛυκαυΓή, ΟὐίλλοΞ.) — 621. Ἀ-
νάξιν ἄνδρα μὴ παίνει διὰ πλοῦ-
τον. — 622. **Περιμένω μετ' ἀνυπο-
μονοῖα καὶ ἐνὸς φυλλαδίου.** (περὶ
μὲν ὁ, μετ' α νι, Πομόνης, ι, α, ζ,
θ, φύλλα δυο.) — 623. Soupirail
Soupir, ail.) — 624. Ver vert
dans verre.

Προμηθευθῆτε ὅλοι
τὸ ἀπαραίτητο βιβλιαράκι:

ΟΔΗΓΟΣ
ΤΟΥ
ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Τιμᾶται δρ. 5.

Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 6.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Περ-
αν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξ-
μετὰ 70 λέξεις 70 λεπτὰ. Ὁ δρ. 3
μετὰ 70 λέξεις 70 λεπτὰ. Ὁ δρ. 3
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ δια-
κρινόμενα εἶναι ἀπαραίτητα.

Λ' — 70 /

Βασίλισσα τοῦ Δασοῦς καὶ ἡ Κε-
κλα τοῦ Χωρίου εὐχονται στὴν
διαπλάσσομεν τριετυχισμένο τὸ
καίνουργιο μας χρέον.

Λ' — 71 /

Γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου χίλις εὐχες, ἀγα-
πημένη μου **Βασίλισσα τοῦ Δασοῦς**
Κουκλα τοῦ Χωρίου

Λ' — 72 /

Τὸ ὁρατότερον ψευδώνυμο **ΤΑΡΖΑΝ**
ἔμπρος, διαπλάσσομεν τὴν διαπλά-
σομεν. ψηφισατέ το.

Λ' — 73 /

Αγαπητὰ καὶ εὐγενικὰ **Διαπλάσσομεν**
ἐς, ἀναμένοντες ἀπὸ εὐγενικὰς: καὶ
διὰ ἀλληλογραφίαν μαζί μας, Δις: **Κε-**
νίτσαν Πολίτου, Γκορίτσαν Σπάρτης, δι-
τὴν: **Ἐρμην Μικροῦ**
Καρδιογενεστία

Λ' — 74 /

Πρωτοπαίνοντας στὸ **Διαπλάσσομεν**
τὸν χαίρετ' ἀγαπᾶται. Ἐπιθυμῶ ἀλλη-
γραφία, ἀνταλλαγὴν καρτῶν, Μ. Μοστιά-
Δις: **Γεώργιον Λαμπρόπουλον**, Σπάρτης,
διὰ: **Παίδι τοῦ Ἑρμῆ**

Λ' — 75 /

Πρωτοπαίνοντας στὸ **Διαπλάσσομεν**
χαίρετ' ἀπαίσιαντας **Νέστορα**

Λ' — 76 /

Γελασίνα, χρόνια σου πολλὰ κ' εὐτυχ-
σμένα. Τί γίνεσαι; **Λατάνια**

Λ' — 77 /

Πριγκίπισσα τοῦ Ἰδεώδους εὐχεται
στὸν **Διαπλάσσομεν** τὸν καίνουργον
χρόνον τριετυχισμένο, ἰδιαίτερως στὸ
ἄθμα, Ἀγνοῦσθαι καὶ Βαρωνέσσα.

Λ' — 78 /

Περιμένω ἀνυπομονῶς ἀπὸ ὅλους ἐς τὴν
παραδοχὴν καὶ κάρτες, Δις: (Λ' — 78)
Ἐρφεύς

Λ' — 79 /

Τὸ **Χιονολεύεον** καὶ ἡ **Λυγαρία**
εὐχονται σ' ὅλα τὰ **Διαπλάσσομεν** χρέ-
ονα πολλὰ.

Λ' — 80 /

Αγαπημένα ἀδελφίνα, εὐχόμενες γιὰ τὴν
Πρωτοχρονιά: μᾶς ζερετε: **Λούλα**, **Καπετάνοπούλα**

Λ' — 81 /

Εὐχομαι σὲ ὅλα τὰ **Διαπλάσσομεν** χρέ-
ονα τὸ νέον ἔτος. **Ταρζάν**

Λ' — 82 /

Ποῖα εὐγενικὰ ψυχὴ θ' ἀρνήθῃ τὴν
φο τῆς σὸν **ΤΑΡΖΑΝ**

Λ' — 83 /

Ναπολέων, Δὸν Ζουάν, Ἐμμ. Κηποῦ,
δρ. Καρμην, Δραματῆς, Βοναπαρτί,
Πανθεῖα Ἀδελφάτου, κῆρα τῆς Σαλ-
βαν, Μεγάλη Ἑλλάς, Κουκλα τοῦ Δα-
σοῦ, εὐχαριστῶ διὰ τετραδία. Ἐστειλὰ.

Λ' — 84 /

Μικρομέγαλη, ὁ Προμηθεὺς οὐτὲ
κοινοῦ δὲν μπορεῖ ἀπ' τὴν δουλειά
του. Ἡ γυναῖκα του ὅμως, παντὶ Πρω-
θεῖα, συχνὰ ἐγκαταλείπει τὴν ἐστία τῆς
ταξιδεύει. Δὸν Ζουάν, ἡ καλοσύνη σου
δὲν ἔχει ὅρια. Ὅσα σε θυμῶν ὅταν δὲν
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Βασίλειε Παρ-
νίου, δὲν ποὺ κάνει καθόλου αἰσθη-
μαλισμὸν σου. Μήπως δὲν ξέρω ὅτι
ἀσπαστὸς κόρακος κρὰ ἐξελεῖσται;

Λὰ μὴ χαίρεσαι μαζί με τὸν κ. Μοσχί-
Οἱ Γάλλοι, πού τόσα πλῆμματα κατὰ
σὴν τάλανα γλώσσα τους, λένε, πὺς
bien qui n'a le bernier. Καταλαβαίν-
πιστεύω...

Λ' — 85 /

Ανταλλάσσω Μ. Μοστιά. Δις: Δ.
Δημητριάδην. Ἰπποκράτους 210, Δ.
μην. **ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ**

Λ' — 86 /

Λεονοῦδα: Εἰσάτε πολὺ πειραχ-
ἐντὶ τὰς πρὸς ἐκείνα τῶν ὁποίων
τε ἀφ' ἧς ἔσομα. **Πέτρος Ριωνά**

Λ' — 87 /

Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μο-
Α κα μετ' ὅλους ἐς Δις: Μ' **Dono**
Kortez, Ἀεφώρος Κηφισσίας 108
θῆναι. **Δουζό Κορτε**